

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΔΙΑΠΛΑΝΗΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ
ΚΡΟΝΟΥ

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ ΚΡΟΝΟΥ

ΤΑ ΡΟΜΠΟΤ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΝ

Το αστρόπλοιο «Πρωτεύς» αφήνοντας πίσω του μια τεράστια φλόγα ξεκίνησε απ' τον Άρη για το μεγάλο ταξίδι προς τον πλανήτη Πράτ.

ΟΙ ΑΠΟΙΚΟΙ της Γης, που βρίσκονταν εγκατεστημένοι αυτή την εποχή—έτος 1980—στις υπόγειες πόλεις του πλανήτη Άρη, περνούσαν ώρες απεριόριστης αγωνίας. Τα ρομπότ της επιφανείας είχαν επαναστατήσει εντελώς απρόοπτα και δεν δέχονταν πια με κανένα τρόπο να εκτελέσουν τις εντολές που τους έδιναν. Κι' όχι μονάχα δεν δέχονταν να ερυσαστούν, αλλά έκαναν και κάτι άλλο χειρότερο. Έξαγριώθηκαν και στράφηκαν με μιά απερίγραπτη λύσσα εναντίον των κατασκευαστών τους, σκοτώνοντας ανθρώπους και καταστρέφοντας μηχανήματα και εγκαταστάσεις, για τις οποίες η Γήινη Κοινοπολιτεία είχε ξοδέψει δισεκατομμύρια δολάρια. Ήταν σά να τρελάθηκαν ξαφνικά τα χαλύβδινα αυτά τέρατα. Οί ηλεκτρονικοί εγκέφαλοί τους δεν πείθονταν πια στις εντολές των ανθρώπων και με μιά πρωτοφανή μανία σκόρπιζαν γύρω τους τον όλεθο και τον θάνατο. Τα μεγάλα υπόστεγο του πυραυλοδρομίου, τα εργοστάσια επισκευών, οι θαλάμοι με τα λεπτότατα και πολύπλοκα μηχανήματα τηλε

κινήσεως, τὰ ἀστρόπλοια πού βρέθηκαν στο ἔδαφος εἶχαν μεταβληθῇ σὲ ἀμορφα ἐρείπια. Ἀστροναῦτες, πιλότοι καὶ προσωπικὸ τοῦ πυραυλοδρομίου δρῆκαν οἰκτρὸ θάνατο κάτω ἀπὸ τὰ φοβερά χτυπήματα τῶν χαλυβδίνων χειρῶν τους. Κανένα ὄπλο δὲν σιάθηκε ἱκανὸ νὰ τ' ἀναχαίτιση σ' αὐτὴ τὴν λυσσασμένη καὶ πρωτοφανή γιὰ τὴν ἱστορίαν τῶν ἀστρων ἐπίθεσι. Τὰ ρομπὸτ προχωροῦσαν ἀκάθεκτα καὶ δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πὼς σὲ λίγο θὰ παραβίαζαν τὶς θωρακισμένες πόρτες πού ἔφερναν στὶς ὑπὸγειες πόλεις γιὰ νὰ σκορπίσουν ἀνάμεσα στὰ γυναικὸ παιδιά τῶν ἀποίκων τὸν θάνατο καὶ τὴν καταστροφὴ. (*)

Καὶ μονάχα τέσσερις ὄνθρωποι πού δρίσκονταν στὴν ἐπιφάνεια τοῦ Ἄρη στέκονταν ἀκόμα ὀρθοὶ ἀντ'μετωπίζοντας μὲ ἀφάνταστο ἡρωισμό καὶ αὐτοθυσίαν τὴν φοβερὴ ἐπίθεσι. Ὁ θρυλικὸς ντέτεκτιβ τῶν οὐρανῶν, ὁ ἀκατάβλητος ἀστροναῦτης ἀστυνομικός, ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν κακούργων τοῦ διαστήματος, ὁ προστάτης τοῦ Δικαίου καὶ τῆς Ἀνθρωπότητος Τζὸς Σέρινταν ἦταν ὁ ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς. Ὁ Μίκυ, τὸ ὄρφανὸ Ἑλληνόπουλο τῆς Νέας Ὑόρκης μὲ τὸ λαστιχένιο κορμὶ καὶ τὰ ἐξυπνα μάτια, ἦταν ὁ δεῦτερος. Ὁ τρίτος ἦταν

μιὰ κοπέλλα. Ἡ μελαχροινὴ Νάνσυ Ἐβίλγκτον, ἡ τολμηρὴ καὶ ἀφοδὴ ρέπαρτερ τῶν «Χρονικῶν τῆς Νέας Ὑόρκης», ἡ γλυκεῖα ἀραβωνιαστικιά τοῦ ἡρωϊκοῦ ντέτεκτιβ πού ἀκολουθοῦσε ὅλες τὶς περιπέτειές του τὸν Τζὸς Σέρινταν. Ὁ τέτατος ἦταν ὁ Λή Πό. Ὁ Λή Πό δὲν ἦταν γήϊνος. Εἶχε μιὰ παράξενη ἐμφάνισι. Τριγωνικὸ κεφάλι, μυτερὸ ρύγχος καὶ τριχωτὸ κορμὶ μὲ περίεργα σωληνωτὰ χέρια καὶ πόδια. Καί, μολονότι τὸ ἐξώκοσμο αὐτὸ πλάσμα ἔκ πρώτης ὀψεως φαινόταν περισσότερο ζῶο παρά λογικὸ ὄν, εἶχε ἐν τούτοις ἓνα καταπληκτικὸ μυαλὸ πού ξάφνιαζε καὶ κρατοῦσε κατὰπληκτικούς ὄλους ἐκείνους πού τύχαιναν νὰ τὸν γνωρίσουν. Ὁ Λή Πό ἐρχόταν ἀπὸ ἓναν μακρυνὸ πλανήτη, τὸν Πάτ, πού βοισκόταν στὸν Γαλαξία, μὲ εἰδικὴ ἀποστολὴ ἀπὸ μέρους τοῦ ἀρχοντα Μποράν, πού ἐκτιμοῦσε καὶ θαύμαζε τὸν θρυλικὸ Σέρινταν.

Αὐτοὶ οἱ τέσσερις ἦταν τὰ μόνα ζωντανὰ πλάσματα, πού ἔδιναν αὐτὴ τὴν ὥρα τὴν ἀνισὴ ἀλλὰ σκληρὴ μάχη ἐναντίον τῶν ρομπὸτ πού σάρωναν τὴν ἐπιφάνεια τοῦ Ἄρη. Ὁ Σέρινταν κι' ὁ Μίκυ ἦταν κλεισμένοι σ' ἓνα σκιμεντένιο ὄχημα τοῦ πυραυλοδρομίου. Ἡ Νάνσυ κι' ὁ Λή Πό, μαζί μ' ἓναν βαρεῖα πληγωμένο πιλότο πού εἶχαν ἀνασύρει μέσα ἀπὸ τὰ εὐεῖπια, περιμέναν γεμάτοι ἀγωνία πεντακόσια μέτρα

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ Ὑπερανθρώπου μὲ τὸν τίτλο: «Ἐπανάστασις τῶν Ρομπότ».

Πιό εκεί μέσα στο καταδιωκτικό αστράπλοιο «Πρωτεύς II» την επιστροφή του ντέτεκτιβ και του παιδιού.

Ο Σέρνταν κι' ο Μίκυ όμως θρίσκονταν σε πολυ δύσκολη θέση. Κυνηγημένοι από τὰ χαλύβδινα τέρατα περνούσαν ασκήσιμες στιγμές. Όπως έδειχναν τὰ πράγματα, τίποτα πιά δεν θά μπορούσε νά τους σώσει. Όπλισμένοι με πιστόλια διαλυτικών ακτίνων και χειροβομβίδες ατομικής ενέργειας, σε κάθε άλλη περίπτωση θά είχαν κερδίσει τή μάχη. Τώρα όμως τούτα τὰ όπλα ήταν άχρηστα στα χέρια τους αφού είχε αποδειχθή πως δεν μπορούσαν νά διαλύνουν τὰ ρομπότ. Καί τὰ ρομπότ είχαν κυκλώσει τώρα τόν όχυρό και τὰ χαλύβδινα μπράτσα τους βροντούσαν άγρια στην πόρτα πού άρχισε νά κλονίζεται.

— Πόσο μπορεί νά κρατήση αυτή ή πόρτα, κύριε Σέρνταν; ρώτησε τó παιδί με μάτια πού καίγανε από τήν άγωνία. Λέτε νά κρατήση πολύ;

— Δεν μάς μένουν μεγάλα περιθώρια ζωής!, αποκρίθηκε άνασχηκόνοντας τούς ώμους ό ντέτεκτιβ. Σε δέκα λεπτά, σ' ένα τέταρτο τó πολύ, ή πόρτα θά πέσει, όσο γερό και νάναι. Μοναδική λύσι είναι νά επιχειρήσουμε μιιά ήρωική έξοδο. Υπάρχει μιιά πιθανότητα, ένα στα χίλια, νά ξεφύγουμε. Διαφορετικά θά μάς λυώσουν άνάμεσα στην τρομερή άγκαλιά τους τὰ ρο-

μπότ!

— Γιατί δεν δοκιμάζουμε, κύριε Τζό;

Ο ντέτεκτιβ δεν άπάντησε. Άνάμεσα στις δυνατές θροντές πού συνεκλονίζαν τήν πόρτα τού όχυρού ξεχώρισε τούς κρότους έκρήξεως πυραύλων. Στήλωσε τ' αὐτί και βεβαιώθηκε. Κάποιο αστρόπλοιο σίγουρα άφηνε τó έδαφος. Έτρεξε πρós τó στενό άνοιγμα πού χρησίμευε για πολυβολείο στό όχυρό κι' έβριξε μιιά ματιά πρós τά έξω. Είδε τόν «Πρωτέα II» ν' αφήνει γλώσσες φωτιάς πίσω του και ν' άνεβαίνει κάθετα πρós τόν ούρανό.

— Έπί τέλους!, άναστέναξε και γύρισε πρós τó μέρος τού παιδιού. 'Η Νάνσυ κι' ό Λή Πό φεύγουν. Αυτό ήταν τó καλύτερο πού είχαν νά κάνουν. Θά τούς παρασπρίμωξαν τὰ ρομπότ. Τώρα μπορούμε νά περιμένουμε νά σπάση ή πόρτα. Μιά ήρωική έξοδος δέ θά είχε πιά κανένα νόημα, αφού δεν υπάρχει κανένα μέρος στό όποίο νά μπορούμε νά καταφύγουμε. 'Η μοναδική έλπίδα μας ήταν ό «Πρωτεύς».

— Βάζω στοίχημα, κύριε Τζό!, είπε τó παιδί. 'Ο Λή Πό κι' ή Νάνσυ δεν φεύγουν γιατί φοβήθηκαν. Κάτι έτοιμάζονται νά κάνουν για τή σωτηρία μας...

— Δεν μπορούν νά κάνουν τίποτα! Άναστέναξε ό Σέρνταν. Τὰ ρομπότ δεν χαμπαρίζουν ούτε από άκτινες θανάτου, ούτε από ρουκετο-

βόλα ατομικής ενέργειας. Άδικο θα ξοδέψουν τὰ πυρομαχικά του «Πρωτεύς» ρίχνοντάς εναντίον τους.

Ο κοκκινομάλλης Μίκυ δεν μίλησε. Στήλωσε τὰ μάτια στην πόρτα του όχυρού κι' άναρρίγησε. Ή πόρτα άρχισε νά κλονίζεται επικίνδυνα.

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΛΗ ΠΟ

Ο ΜΙΚΥ είχε δίκιο κι' ό Τζο Σέρινταν είχε άδικο. Ο «Πρωτεύς» ήταν άλήθεια πώς άφησε την επίφάνεια του "Άρη, αλλά αυτό δέν έγινε γιατί επρόκειτο νά πάη πολύ μακριά. Ή Νάνσυ κι' ό Λή Πό παρακολουθούσαν μέσα από τó άστρόπλοιο την τραγωδία, πού ζούσαν, κλωκωμένοι άπ' τὰ ρομπότ, μέσα στο όχυρό ό ήρωϊκός ντέτεκτιβ και ό μικρός σύντροφός του. Από τή θέσι πού βρίσκονταν άρχισαν νά δάζουν μέ τὰ ρουκετοβόλα έναντιόν τους. Άλλά τὰ χαλύβδινα τέρατα δέν σταμάτησαν τή λυσασμένη επίθεσί τους.

— Θεέ μου! Είναι φοβερό!, σπύραξε ή Νάνσυ. Ο Τζο κι' ό Μίκυ είναι χαμένοι. Τά ρουκετοβόλα του «Πρωτεύς» διολύνουν σάν κερί και τó πιό σκληρό μέταλλο. Στά ρομπότ δέν κάνουν καμιά ζημιά! Αυτό είναι μυστήριό.

Ο Λή Πό κούνησε τ' αútία του. Τó μυαλό του έξώκοσμου

αútου πλάσματος: δούλευε γοργά. Ήταν σύμφωνος όπιο άútως μέ τήν μελαχροινή κοπέλλα ό Λή Πό. Κάποιο μυστήριο κρυβόταν πίσω άπ' όλη αútή τήν ιστορία. Και αútó τó μυστήριο προσπαθούσε νά λύση τώρα. Από τή λύσι του κρεμόταν ή ζωή του Σέρινταν και του Μίκυ. Κι' ή λύσι αútή έπρεπε νά βρεθί πολύ σύντομα, πριν τάρο ικότ επάσουν τήν πόρτα του όχυρού. Ξαφνικά τὰ μεγάλα στρογγυλά μάτια του έλαμψαν. Σηκώθηκε όρθός κι' έτρεξε στον θάλαμο διακυβερνήσεως.

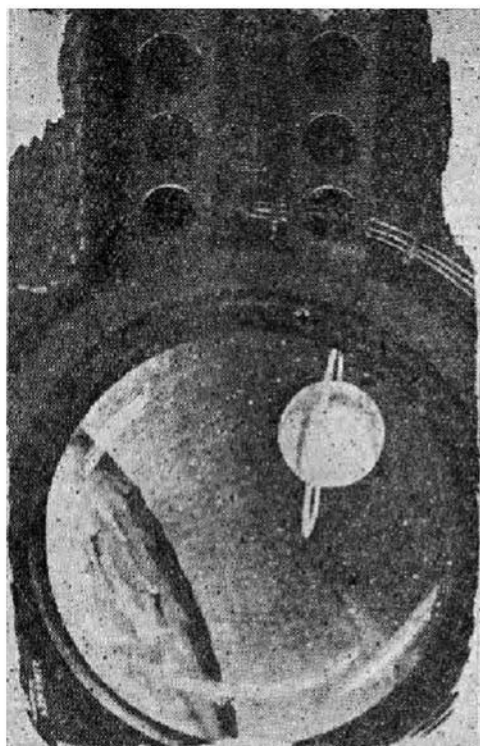
— Βάλε σ' ενέργεια, δεσποινίς Νάνσυ, τους άπωθητικούς πυραύλους!, φώναξε.

Ή κοπέλλα τόν κύτταξε μέ περιφρόνησι. Δέν σάλεψε από τή θέσι της.

— Φοβάσαι, Λή Πό; ρώτησε. Σ' έπιασε πανικός και νομίζεις πώς έγώ θα δεχτώ νά φύγουμε μέ τó άστρόπλοιο αφήνοντας στην τύχη τους τους δύο συντρόφους μου;

— Όχι, Νάνσυ!, τήν έκοψε τó έξώκοσμο πλάσμα. Ίσα—ίσα—για τή σωτηρία τους πρόκειται! Κάνε αútó πού σου λέω. Δέν μάς μένει πολύς καιρός. Θα σου έξηγήσω σέ λίγο.

Ο τρόπος πού τής μιλούσε και ή ειλικρινής έκφρασι του βλέμματός του τήν έκαναν νά υποχωρήσει. Μήπως και στο έδαφος πού έμεναν τί έκαναν; Δέν ήταν σέ θέσι νά τους βοηθήσουν,

Ὁ πλανήτης Κρόνος ξεχώριζε τώρα καθαρά ἀπὸ τὸ φινιστρίγι τοῦ διαπλάνητικου σκάφους καὶ ἡ ἀγωνία γέμισε τὴς καρδιές

— Ἐν-τάξει, Λή Πό!, εἶπε.

Μὴ ἀποφασιστικὲς κινήσεις ἔβαλε σὲ λειτουργία τὸ μηχανημα ἐκτοξεύσεως. Ὁ Λή Πό χειρίστηκε τὸ πηδάλιο. Τὸ ἀστροπλοιο τραντάχτηκε καὶ ὤρμησε ψηλά.

— Ποῦ πάμε, Λή Πό; ρώ-

τησε ἡ Νάνσυ.

— Νὰ ἀχρηστέψουμε τὰ ρομπότ! ἀπάντησε χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ τὴν κυττάξῃ τὸ ἐξώκοσμο πλᾶσμα. Ἦταν πολὺ ἀπλὸ καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ εἶχαμε σκεφτῇ πολὺ καρίτερα. Τὰ ρομπότ ποὺ ἐπαναστάτησαν δεσποίνις Ἰνάνσυ εἶναι τηλεκατευθυνόμενα. Διευθύνονται καὶ κινούνται μὲ ἄκτινες ποὺ ἐκπέμπει κάποια συσκευή στοὺς ηλεκτρονικοὺς ἐγκέφαλους τοὺς. Ἔτσι δὲν εἶναι;

Τὸ κορίτσι κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι. Μέσα στὸ βλέμμα τῆς ὅμως ὑπῆρχε ἡ ἀπορία. Δὲν ἤξερε ποῦ ἤθελε νὰ καταλήξῃ ὁ Λή Πό.

— Δὲν σοὺ ἔκανε ἐντύπωση αὐτὸ ποὺ μάς εἶπε ὁ πλῆγωμένος πιλότος, ποὺ ἔχουμε μαζί μας; Ἡ πρώτη δουλειὰ τῶν ρομπότ ἦταν νὰ καταστρέψουν τὴς συσκευὲς ποὺ τὰ κατεύθυναν μέχρι ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ. Αὐτὸ σημαίνει πὼς ὁ ἐγκέφαλός τοὺς βρέθηκε κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι ἰσχυροτέρας ἐντάσεως ἀκτίνων. Δὲν ἐπαίσαν δηλαδὴ οὐτε γιὰ ἓνα δευτερόλεπτο νὰ εἶναι τηλεκατευθυνόμενα. Μὲ

μιά μονάχα διαφορά. *Ό,τι άλλαξαν άφεντικά. Τά δεύτερα άφεντικά, δηλαδή εκείνα πού είναι κάτοχοι τής συσκευής με τίς ισχυροτέρας εντάσεως άκτίνες, τά υποχρέωσαν νά στασιάζουν και κοπάιν τά διέταξαν νά κάνουν τίς καταστροφές και τούς φόνους πού έκαναν. Άλλά ένα τηλεκατευθυνόμενο ρομπότ μονάχα από μιά ώρισμένη απόστασι μπορεί νά δεχθή τήν επίδρασι άκτίνων στον ηλεκτρονικό έγκέφαλό του. Ή απόστασι αυτή δέν μπορεί νά υπερβαίνει ποτέ τά δέκα ή τό πολύ τά είκοσι γήινα χιλιάμετρα. Πρέπει κατά συνέπεια εκείνοι πού τά κατευθύνουν νά βρίσκονται κάπου εδώ κοντά. "Αν ανακαλύψουμε τό σημείο πού έχουν εγκατασταθή και άχρηστέψουμε τή συσκευή αύτομάτως τά ρομπότ, άφού θά πάψουν νά δέχονται άκτίνες, θά σταματήσουν τή δράσι τους. Θά είναι κατά ένα τρόπο νεκρά.

— Είσαι σπουδαίος, Λή Πό!, φώναξε χαρούμενα ή Νάνσυ πού κατάλαβε επιτέλους τό σχέδιο του έξώκοσμου αύτου πλάσματος. Έχεις τετραγωνικό μυαλό και σέ θαυμάζω.

Ό Λή Πό δέν άπάντησε. Τό βλέμμα του ήταν καρφωμένο στον ηλεκτρονικό μετρητή του σκάφους. Ό μετρητής αύτός, καθώς τό άστροπλοιο διέγραφε τώρα μεγάλους κύκλους στον ούρανό του

*Άρη, θά έπρεπε, όταν πλήσιάζαν πάνω από τό σημείο όπου ήταν τό μηχανήμα πού ζητούσαν, νά επισημάνη και νά έντοπίση τήν παρουσία του. Μεσολάβησαν μερικές στιγμές σιωπής και ξαφνικά ό δείκτης του μετρητού άρχισε νά κινείται σπασμωδικά. Τά μάτια του Λή Πό έλαμψαν.

— Νομίζω πώς τά καταφέρουμε!, είπε.

Πάτησε ένα κουμπι και τό ηλεκτρονικό μάτι του «Πρωτεύα II» μπήκε σέ κίνησι. Άόρατες άκτίνες ξεχύθηκαν πρós τό έδαφος και μέσα στό καντράν άρχισαν ν' αναβοσβύνουν μικρά κίτρινα φωτεινά τόξα. Ή Νάνσυ έκανε γοργά μερικούς αλγεβρικούς ύπολογισμούς. "Υστερα άνασήκωσε τό κεφάλι.

— Τρία τέταρτα μοίρας άριστερά!, είπε με φωνή πού έτρεμε.

Ό Λή Πό ώρμησε στό ρουκετοβόλο τής άριστεράς πλευράς του άστροπλοίου, αφήνοντας τό πηδάλιο στα χέρια τής κοπέλλας. Ή Νάνσυ τράβηξε πρós τά πίσω ένα μοχλό. Τό «Πρωτεύς» έγείρε έλαφρά πρós τό έδαφος. Τήν ίδια στιγμή ό Λή Πό πίεσε τό κουμπι του ρουκετοβόλου σηματοδύνοντας τήν πλαγιά ενός γρανιτινου λόφου. Ρουκέτες ατομικής ενεργείας βγήκαν σφυρίζοντας από τήν κάνη του μικρού κανονιού του καταδιωκτικού τής Διαπλανητικής Άστυνομίας. Οι

ρουκέττες έπεσαν σέ μιὰ στρογγυλή μετállινη σφαίρα πού ήταν κρυμμένη σέ μιὰ χαράδρα τής πλαγιάς. Φλόγες καί πορτοκαλιά σύννεφα σέ σχήμα μανιταριού ύψώθηκαν στόν Άρη.

— Είσαι σπουδαίος, Λή Πό!, φώναξε πάλι ή Νάνσυ μē μporώντας νά κρατήσει τόν ένθουσιασμό της. Τους πέτυχες με τὸ πρώτο...

‘Ο Λή Πό έβηξε. Μ’ αὐτὸν τὸν τρόπο γελούσε τὸ έξώκοσμο αὐτὸ πλάσμα.

— Είμαι καλὸς σκοπευτής!, εἶπε απλά. Καί βάζω στοίχημα πὼς αὐτὴ ή σφαίρα πού καταστρέψαμε ήταν ένα άστρόπλοιο τῶν Γιγαντοκεφάλων (*). Μέσα σ’ αὐτὴ τή σφαίρα ήταν ή συσκευή τῶν τηλεκατευθυνόμενων ρομπότ. Τώρα τὰ ρομπότ δέν μporοῦν νά βλάψουν πιά κανένα.

— Φτάνει νά μὴν πρόφτασαν σ’ αὐτὸ τὸ μεταξύ νά κάνουν κακό στὸ Τζὸ καί στὸν Μίκυ!, εἶπε με φωνὴ πού έτρεμε έλαφρά ή Νάνσυ. Κάτι μοῦ λέει άμως πὼς δέν πρόφτασαν. “Ας γυρίσουμε άμέσως Λή Πό!

Η ΣΩΤΗΡΙΑ

Η ΚΑΡΔΙΑ τής Νάνσυ εἶχε μαντέψει σωστά. ‘Ο Τζὸς Σέρινταν κι’ ὁ Μίκυ εἶχαν σωθῇ ὡς ἔκ θαύματος. Τῇ στιγμῇ άκριδῶς πού ή θωρακισμένη πόρτα τοῦ άχυροῦ

έπεφτε κάτω ἀπὸ τὰ βαρειά χτυπήματα τῶν χαλυδίνων τεράτων καί ὁ ντέτεκτιβ καί τὸ παιδί ήταν έτοιμοι νά άρχίσουν ένα καινούργιο σκληρὸ καί άνισο άγώνα με τὰ ρομπότ, έγινε κάτι τὸ πραγματικά άπίστευτο. Τὰ ρομπότ πού άρμησαν έναντίον τους σταμάτησαν άπότομα σὰ νὰ τὰ χτύπησε κεραυνός. “Εμειναν άσάλευτα στή θέσι πού δρισκόταν τὸ καθένα. “Αλλά με προτεταμένα τὰ γέρια, άλλα με σηκωμένο τὸ ένα πόδι, έτοιμα νά λυώσουν μ’ ένα λάκτισμα τους δυὸ γήϊνους πού εἶχαν τολμήσει ν’ αντίσταθούν, κι’ άλλα με ψηλά τὰ σιδερένια μπράτσα τους. ‘Ο ντέτεκτιβ καί τὸ παιδί σάστισαν. “Εμειναν σὰ χαμένοι καί κύτταζαν. Δέν μporούσαν νά πιστέψουν τὰ μάτια τους. Τὸ παιδί ξαναβρῆκε πρῶτο τῇ φωνῇ του.

— Μὰ τί έγινε; ρώτησε.

— “Ενας Θεὸς μονάχα ξέρει τί έγινε!, ἀποκρίθηκε ὁ ντέτεκτιβ. “Εκείνο πού εἶναι σίγουρο πάντως εἶναι πὼς γλυτώσαμε!

Σέ λίγο έμαθαν τί άκριδῶς εἶχε συμβῇ. Εἶδαν τὸν «Πρωτὸς» νά έπιστρέφει σὸ πυραυλοδρόμιο. “Απὸ τὸ σκάφος βγήκαν κι’ έτρεχαν πρὸς τὸ μέρος τους ή Νάνσυ κι’ ὁ Λή Πό. Τους έξήγησαν με δυὸ λόγια πὼς κατέστρεψαν με τὸ ρουκετοβόλο τὸ άστρόπλοιο τῶν Γιγαντοκεφάλων. ἀπ’ ὅπου κατευθύνονταν τὰ ρομπότ, καί ὁ Μίκυ χοροπήδησε ζητωκραυγάζοντας.

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος «Έπανάστασις τῶν Ρομπότ».

— 'Αρχίζω και σε παραδέχωμαι, Λή Πό!, είπε γελώντας ο Σέρινταν. Φαίνεται ότι έχεις στόν πλανήτη σας τον Πράτ, υπάρχουν σπουδαία πλάσματα.

— 'Ο Λή Πό κούνησε τα μύτερά του.

— Στόν Πράτ, θα δητέ πολλά πράγματα!, συμφώνησε. Αλλά τό σπουδαιότερο θα είναι ή βοήθεια που θα σας δώση ο μεγάλος άρχοντας Μπράν σε τρόπο που να ξεμπαρδεύετε μια και καλή υ' αυτούς τους Γιγαντοκεφάλους που σας δημιουργούν κάθε τόσο φασαρίες. 'Ο «Πρωτέας» είναι γερό άστροπλοιο. Με μερικές προσθήκες που θα γίνουν στίς μηχανές του θα μπορέση να κάνει άνετα αυτό τό ταξίδι, όπως και τό ρομβοειδή άστροπλοιά μας. Με ταχύτητα είκοσιπλάσια τόυ φωτός...

— Πώ! Πώ! Χοιότούλη μου!, ξεφώνισε ο Μίκυ και τά μάτια του γούλωσαν. Δηλαδή άν λογαριάσουμε πώς τό φως τρέχει με ταχύτητα τριακόσιες χιλιάδες χιλιόμετρα τό δευτερόλεπτο, έμείς θα ταξιδεύουμε...

— Με έξη εκατομμύρια χιλιόμετρα τό δευτερόλεπτο, άποκρίθηκε άπλά ο Λή Πό.

— Τό δευτερόλεπτο; ρώτησε κρατώντας την άναπνοή του τό παιδί.

— Ακριδώς. Αυτό έννοείται θα γίνει όταν θγούμε άπ' τό δικό σας ήλιακό σύστημα και μπορούμε στό σύστημα του γαλάξιου ήλιου του Πράτ

που, όπως σας είπα και άλλη φορά, είναι ένα άπό τά εκατομμύρια άστρα του Γαλαξία που φαίνονται σαν ένα θαμπό νεφέλωμα άπό τή Γή.

— 'Η έλιγγιάδης όμως αυτή ταχύτητα δέν κρατάει παρά λίγα δευτερόλεπτα. Ύστερα τό σκάφος αρχίζει να ταξιδεύη πάλι κανονικά. Αλλά ο καβένας μπορεί να καταλάβη πόσο συντομεύουν αυτό τό ταξίδι τά λίγα δευτερόλεπτα τής ασυνήθιστης, για άνθρωπινο μυαλό, ταχύτητας των έξη εκατομμυρίων χιλιομέτρων.

— Αρχίζω να χαλίζωμαι άπό τώρα. Λή Πό!, τόν έκοψε γελώντας ο Σέρινταν. Έν πάσει περιπτώσει, να έξηής ότι εσύ θα είσαι υπεύθυνος αν γίνουμε ακόνι στό διάστημα.

— 'Ο Λή Πό άνοιγόκλεισε τό ρύγχος του και έβηξε με καγχασμό.

— Δέν θα γίνουμε, κύριε Σέρινταν...

Προχωρούσαν καθώς κουδέντιαζαν και σε λίγο είχαν φτάσει. σε μια άπό τίς θεωρηκισμένες πόρτες των καθόδων τής ύπογειας πολιτείας Νεγκάλ. Έτσι στάθηκαν και ό ντέτεκτιβ με τό ραδιοτηλέφωνό του έπικοινωνήσε με τούς φρουρούς.

— Μπορείτε ν' άνοιξετε τίς πόρτες, πους είπε, και να δάλετε πάλι σε κίηση τά άσανσέρ. Τά ρομπότ δέν πρόκειται να πειράξουν κανένα πιά.

ΣΤΟ «ΑΛΦΑ ΤΟΥ ΚΕΝΤΑΥΡΟΥ»

ΤΟ μπάρ «Αλφα του Κενταύρου» ήταν ένα από τα λαϊκά κέντρα της υπόγειας πρωτεύουσας του "Αρη" όπου συχνάζαν λογής—λογής άνθρωποι. Στο «Αλφα του Κενταύρου» δινόταν εκείνο το βράδυ μία γιορτή προς τιμήν του θρυλικού νιέτεκτιβ Τζόε Σέρινταν και των συνεργατών του, που με κίνδυνο της ζωής τους είχαν καταφέρει να γλυτώσουν τους απόκοιους(*) και τις οικογένειές τους από τα επαναστατημένα ρομπότ. Ο Σέρινταν ήταν φυσικά προσκαλεσμένος σ' αυτή τη γιορτή.

— Θα πάμε να περάσουμε μία—δυό ώρες εκεί, είπε στους συντρόφους του. Θα πάμε ντυμένοι απλά όπως άλλωστε ντύνονται κι οι καλοί εργατικοί άνθρωποι που συχνάζουν σ' αυτό το μπάρ. Δε χρειάζονται ούτε σμόκιν ούτε φρόκα ούτε γραβάτες. Θα τους χαλάσουμε το κέφι αν πηγαίναμε με επίσημο ένδυμα.

Ο μόνος που εξέφρασε αντίρρησης εναντίον κάθε ντυσιμάτων ήταν ο Λή Πό.

— Στον Πράτ, είπε, φοράμε μια κοινή ρόμπα και

(*) Όπως ξέρουν οι τακτικοί αναγνώστες του "Υπεράνθρωπου" ή Γη, το 1980 είχε ιδρύσει αποικίες σε διάφορους πλανήτες του ηλιακού συστήματος. Στον "Αρη" οι αποικοί έβρισκαν σε υπόγειες πόλεις επειδή δεν υπήρχε αρκετό οξυγόνο στην επιφάνεια για ν' αναπνέουν.

Ο Νιζέφ Χαν πλησίασε το χέρι με το δαχτυλίδι που σπιθοβολούσε στον σωλήνα με το φως της ηλιακής ενεργείας.

τίποτα άλλο.

— Έδώ τὰ πράγματα εἶναι λίγο διαφορετικά, εἶπε ὁ Σέρινταν. Θὰ φορέσης ἕνα ποικάμισο μ' ἀνοιχτό γιακά, ἕνα παντελόνι κι' ἕνα ζευγάρι παπούτσια. Θὰ εἶσαι θαύμα!

— Ὅταν ἔφτασαν σὸ μπάρ τοὺς ἔγινε μιὰ θερμὴ ὑποδοχή. Ὁ Σέρινταν, ἡ Νόνσυ, ὁ Μίκυ κι' ὁ Λή Πὸ κάθησαν σ' ἕνα τραπέζι. Τοὺς πρόσφεραν ἀφθονα ποτὰ καὶ σπουδαῖα φαγητά.

— Στὸν μικρὸ θὰ φέρετε μιὰ λεμονάδα!, διέταξε τὸ γκαρσόνι ὁ Σέρινταν. Τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ δὲν εἶναι γιὰ τὰ παιδιά.

Στὸ μπάρ ὑπῆρχε μιὰ μικρὴ σκηνή ὅπου γίνονταν διάφορα νούμερα. Στὴν ἀρχὴ χόρευαν διάφοροι μπαλλέτα μὲ ἐξωτικές ἐνδυμασίες. Ὑστερα διάφοροι ταχυδακτυλουργοὶ ἔκαναν καταπληκτικὰ πράγματα. Κατάπιναν σπαθιά, ἔδωξαν περιστέρια ἀπὸ τὸ στόμα τους, ἔβαζαν σ' ἕνα γουδί ἕνα ρολοὶ τὸ κοπανοῦσαν μὲ τὸ γουδοχάρι κι' ὕστερα, ὅταν γινόταν σκόνη, μὲ δυὸ—τρεις μαγικὲς λέξεις πού ἔλεγαν τὸ ρολοὶ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ αὐτὶ τοῦ ταχυδακτυλουργοῦ ὁλόκληρο, γερὸ, δουλεύοντας κανονικὰ στὴν ὥρα του.

Ξαφνικὰ ὁ Σέρινταν ζάρωσε τὰ φρύδια. Στὴ σκηνὴ φάνηκε ἕνας ἄνθρωπος μὲ μελαχρινὸ πρόσωπο. Ὁ ἄνθρωπος ἔρριξε ἕνα ἀδιάφορο βλέμμα πρὸς τὸ τραπέζι τοῦ ντέ-

τακτιβ Σέρινταν.

— Καὶ τώρα, κύριοι, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ σπῆκερ σὸ μικρόφωνο, θὰ ἔχετε τὴν εὐκαιρίαν νὰ χειροκροτήσετε ἕναν ἀπὸ τοὺς πρὸ διόσημους ἀστέρες τῶν μιούζικ—χῶλ τῆς Γῆς. Τὸν δόκτορα Νιζέφ Χάν πού κατέχει τὰ μεγαλύτερα μυστικὰ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Καὶ πρῶτα—πρῶτα θὰ γίνῃ ἡ ἐπίδειξι τοῦ θαυματουργοῦ δαχτυλιδιοῦ τοῦ πού ἔχει τὴ δύναμι νὰ ἐξουδετερώνει τὴν ἡλιακὴ ἐνέργεια. Κρατήστε τὴν ἀναπνοή σας νὰ παρακολουθήσετε τὸ ἐκτυφλωτικὸ πείραμα!

Τὸ μυαλὸ τοῦ θρυλικοῦ ντέτακτιβ ἀγωνίζεταν κάτι νὰ θυμῇ, ὅσῃ ὥρα μίλουσε ὁ σπῆκερ. Προσπαθοῦσε νὰ θυμῇ πότε καὶ πού εἶχε ξαναδῇ αὐτὸ τὸ μελαχροινὸ πρόσωπο μὲ τὰ σκληρὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Νιζέφ Χάν. Φυσικὰ, αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν τοῦ ἔλεγε τίποτα. Ἄν κάποτε εἶχε ξανασυναντηθῇ μ' αὐτὸν τὸν τύπο, θὰ εἶχε σίγουρα κάποιον ἄλλο ὄνομα. Μὰ πού λοιπὸν τὸν εἶχε συναντήσει;

— Κυττάξτε!, φώναξε μὲ θαυμασμό ὁ Μίκυ. Κυττάξτε πῶς ἀστράφτει ἡ πέτρα τοῦ δαχτυλιδιοῦ του!

Ὁ Σέρινταν ἔρριξε ἕνα βλέμμα στὰ χέρια τοῦ Νιζέφ Χάν. Ἡ πέτρα πραγματικὰ ἐξέπεμπε μιὰ παράξενη ἀκτινοβολία. Ὁ Νιζέφ μὲ ἀργὸ βῆμα, φορώντας μιὰ ἄσπρη ρόμπα, προχώρησε πρὸς ἕνα σημεῖο τῆς σκηνῆς ὅπου ὑπῆρχε ἕνας φωτεινὸς σφαλῆνας

μέ ἡλιακὴ ἐνέργεια. "Όλα τὰ φῶτα ἀλλοιωστε στὸν πλανήτη "Αἰον, ὅπως εἶναι γνωστὸ, λειτουργοῦσαν μετ' ἡλιακὴ ἐνέργεια πού συγκέτρωναν εἰδικὰ μηχανήματα ἐγκατεστημένα στὴν ἐπιφάνεια. "Όταν ὁ Νιζέφ ἔφτασε κοντὰ στὸν φωτεινὸ σωλῆνα ἀπλώσε τὸ χέρι καὶ ἡ πέτρα τοῦ δακτυλιδίου του ἄστραψε παράξενα. "Όλα τὰ φῶτα τοῦ μπάρ ἀρχισαν νὰ τρέμουν. Τὸ φῶς μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα χαμήλωνε ἀργά.

Ὁ ντέκτιβ ἔρριξε ἓνα νοργὸ βλέμμα γύρω του. Τὸ ἀλάθητο ἐνστικτὸ του τὸν προειδοποιούσε γιὰ κάποιον κίνδυνο πού ἀπειλοῦσε αὐτὸν καὶ τοὺς ἄλλους συντρόφους του. Γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι του εἶδε μερικοὺς τύπους πού δὲν τοῦ ἄρεσαν.

— Τὰ φῶτα θὰ σβύσουν, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ σπῆκτη πάλι, κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ θαυματουργοῦ δακτυλιδίου τοῦ δόκτορος Νιζέφ Χάν. Κανείς δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῇ. Τὸ ἴδιο θαυματουργὸ δακτυλίδι θὰ τὰ ἀνάψῃ καὶ πάλι μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα. Προσεῖτε αὐτὸ τὸ θαῦμα. Ὁ ὄνθρωπος ἐκμηδενίζει τὸν ἥλιο!

Τὰ φῶτα χαμήλωσαν πιὸ πολὺ. "Εγινε μισοσκοτάδιο. Ὁ Σέρινταν σάλταρε ἀπὸ τὸ κάθισμα καὶ μ' ἓνα πήδημα βρέθηκε πίσω ἀπὸ τὴ ράχη τοῦ Λή Πό πού παρακολουθοῦσε μετ' προσοχὴ τὸ πείραμα. Τὰ μάτια τοῦ ντέκτιβ ἀστράψαν καὶ ἡ γροθιά του

ἔπρεσε ἀνάμεσα στὰ δυὸ φρύδια ἐνὸς ἀπὸ τοὺς τύπους πού εἶχε πλησιάσει ὑπουργοὺς τὸν Λή Πό. Αὐτὸς ὁ τύπος κρατοῦσε ἓνα μαχαίρι. Ἀκούστηκε ἓνα βογγητὸ καὶ μιὰ βλαστήμια. Τὰ φῶτα ἔσβυσαν μονομιᾶς καὶ τὸ μπάρ γέμισε σκοτάδι.

— "Όποιος σαλέψει θὰ βρῇ τὸ μπελά του! βροντοφώνησε ὁ ντέκτιβ. Ὅλοι στὶς θέσεις σας! Κι' ἐσύ, Νιζέφ Χάν, ἄναψε τὰ φῶτα!

"Εἶνα σαρκαστικὸ γέλιο ἦρθε σὺν ἀπάντησι ἀπὸ τὸ μέρος τῆς σκηνῆς.

— Μὴ ἴλὲς κουταμάρες, Σέρινταν!, φώναξε ὁ Νιζέφ. Σοὺ παίξαμε ἓνα ὥραϊο παιχνιδάκι καὶ σὲ παρασύραμε ὥς ἐδῶ μετ' τὴν θεατικότητα ὅτι ἐσύ καὶ ἡ παρέα σου δὲν θὰ ξαναβγῇτε ζωντανοὶ ἀπὸ τὸ μπάρ!

Μερικὲς γλώσσες φωτιάς ἀστράψαν δεξιά κι' ἀριστερά. Οἱ πελάτες τοῦ μπάρ πού δὲν εἶχαν καμμιά σχέσι μ' αὐτὴ τὴν παγίδα ἐφώνησαν προμοκρατημένοι καὶ ἀρχισαν νὰ ταῖχουν πρὸς τὴν ἐξοδο. Τραπέζια ἀνατράπηκαν καὶ μποτίλιες καὶ ποτήρια θρυμματίστηκαν καθὼς ἔπεφταν στὸ πάτωμα. Ἀκούστηκαν σφυρίγματα ἀκτίνων πού ἐβγαίνουν ἀπὸ κἀνὲς πύσσολιν. Ὁ ἀέρας γέμισε βλαστήμιες μπερδεμένες μετ' ὑστερικὲς κραυγὰς γυναικῶν. Ὁ Σέρινταν τράβηξε τὸ πιστόλι του τὼν διαλυτικῶν ἀκτίνων κι' ἔσφριξε τὰ δόντια. Εἶδε μιὰ σκιὰ νὰ ζυγώνει

πρός τὸ μέρος του. Τὸ δάχτυλό του κινήθηκε γοργά στην σκανδάλη. Ἡ σκιά ἔγινε σκοπὴ. Πυροβόλησε πάλι. Μιὰ δεύτερη σκιά ἔλυσε σὰν κερὶ. Ὁ Μίκυ, πού στὴν ἀρχὴ εἶχε σοστιῖσει ἀπὸ τὸν ξαφνικὸ αὐτὸν σαιματὰ κι' ἔμμενε μὲ γουρλωμένα μάτια, συνήλθε πολὺ σύντομα. Τὰ ἔξυπνα μάτια του ἔκαναν ἕναν περίπατο στὸ ταβάνι κι' ἀπὸ ἐκεῖ πρὸς τὸ μέρος τῆς σκηνῆς. Πήδησε στὸ τραπέζι καὶ τινάζοντας πρὸς τ' ἀπάνω τὸ λαστιχένιο κορμί του ἀρπάχτηκε ἀπὸ τὸ πολύφωτο πού κρεμόταν ἀπὸ τὸ ταβάνι. Τὸ πολύφωτο ἀρχισε νὰ κομνιέται ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Τὸ φόβο παιδί εἶχε συλλάβει ἕνα τολμηρὸ σχέδιο στὸ μυαλό του. Γαντζωμένο μὲ τὰ χέρια ἀπὸ τὸ πολύφωτο τινάζει τὰ πόδια πρὸς τὰ ἔμπροσ. Τὸ κορμί του ἔγινε ἕνα ζωντανὸ ἐκκρεμές. Πηγαίνοντες χόρτον μαζί μὲ τὸ πολύφωτο πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια ἐκείνων πού μάλλον σὺν καὶ φώναζαν. Πήγε πρὸς τὰ πίσω κι' ὕστερα, διαγράφοντας ἕνα μεγαλύτερο ἀπὸ τ' ἄλλα τόξο ταξίδεψε στὴ σκηνή. Τὸ παιδί σημάδεψε μὲ τὸ βλέμμα μιὰ ἀσπρη ρόμπα πού στεκόταν στὴ μέση τῆς σκοτεινῆς σκηνῆς. Μέσα στὴν ἀσπρη ρόμπα ἦταν ὁ Νιζέφ Χάν. Ὁ Μίκυ ζυγιάστηκε ἄφησε τὸ πολύφωτο καὶ ἔπεσε ἀπάνω του. Ἡ φόρα πού εἶχε τὸ κορμί του ἀνέτρεψε τὸν Νιζέφ καὶ κάποιο πατόλι

πού κρατοῦσε ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια του. Τὸ παιδί καὶ ὁ Νιζέφ κύλησαν στὸ πάτωμα τῆς σκηνῆς...

ΜΑΧΗ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

Σ' ΑΥΤΟ Τὸ μεταξὺ ἡ μάχη εἶχε γενικευθῇ γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ Σέρνιων. Μὲ τὸ πιτόλι στὸ χέρι

ὁ θρυλικὸς ντέτεκτιβ ἀντιμετώπιζε τοὺς κακούργους πού πραγματοποιοῦσαν λυσσασμένες ἐπιθέσεις ἐναντίον του. Πλάϊ του ἡ Νάνσυ μ' ἀναστατωμένα μαλλιά καὶ ξαναμμένο πρόσωπο χρησιμοποιοῦντας καὶ τὰ δυὸ πιστόλια τῆς σημάδεψε καὶ πυροβολοῦσε. Τὸ χέρι της σταθερὸ χωρὶς νὰ τρέμη καθόλου πίεζε τὴ σκανδάλη κι' ἐπέλεγε τὸ θάνατο στοὺς κακούργους. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐξάκασμο ὅν, ὁ Λή Πό, δὲν ἔμεινε ἀργό. Εἶχε μπη καὶ ἐκεῖνο στὴ μάχη, ἀλλὰ μὲ τὸν τρόπο τὸ-δικά του. Τὸ ὄπλο πού χρησιμοποιοῦσε ἦταν κάπως πρωτόγνωστο ἀλλὰ ὄχι γι' αὐτὸ τὸ λόγο καὶ λιγώτερο ἀποτελεσματικὸ. Ὁ Λή Πό εἶχε βάλει σ' ἐνέργεια τὰ δόντια του! Τὸ μυτερὸ μουσοῦδι τοῦ τριγωνικοῦ κεφαλίου του ἀκονιζόκλενε κι' οἱ μεγάλες μασέλες του, ἀρπάζαν σὰν τανάλιες τὰ ὀπλισμένα χέρια τῶν συμμοριτῶν. Μιὰ δαγκωνιά ἀπὸ τὰ μυτερά δόντια τοῦ Λή Πό πού ἐκοβαν σὰν

Ξυράφια έκανε πολλούς συμμορίτες νά παραλύσουν από τόν πόνο καί νά τραβούν πρὸς τὴν έξοδο βγαίνοντας σπασστικὰ οὐρλιάζοντάς.

Καί ξαφνικά μέσα στο κόρυφωμα τοῦ ἀγώνα ἐνῶ οἱ ἀκτίνες θανάτου περνοῦσαν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τους καί δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀπὸ τοὺς ὤμους του, ἡ Νάνσυ ὀνακάλυψε πὼς ὁ μικρὸς Μίκυ δὲν ἦταν πιά μαζί τους.

— Τζό! φώναξε. Πήρουν τὸν Μίκυ! Τὸ παιδί δὲν εἶναι μαζί μας.

— Ἐν τάξει, Νάνσυ! ἀπάντησε ὁ ντέτεκτιβ πυροβολώντας κάπνιον πού ὤρμουσε ἀπὸ τὰ δεξιὰ του. "Αν τοῦ κάνουν τὴν παραμικρὴ ζημιὰ, θὰ τὸ πληρώσουν. ἄσκημα. Κάπου ἐδῶ κοντὰ θὰ ἔχουν τὸν πισσιρικο! Λή Πό! "Ανάλαβε ἐσύ αὐτὴ τὴ δουλειά. Ψάξε γιὰ τὸ παιδί! Ἐσύ, Νάνσυ, κοντὰ μου! Μὴν κάνης οἰκονομία στὰ πυρομαχικά σου.

— Ὄκεϋ, Τζό! Εἶμαι πολὺ σπάταλη σήμερα.

"Ἦταν κι' οἱ δυὸ πραγματικά ἀπόψε πολὺ σπάταλοι. Κυκλοαίμενοι ἀπὸ παντοῦ ἀπ' τοὺς συμμορίτες, πού χυμοῦσαν, σὰ λυσσασμένοι λύκοι, σκόρπιζαν, μὲ ἀλογάριαστη ἀπλοχεριὰ τὸ θάνατο γύρω τους. Σκύδοντας, πηδώντας, σαλτάροντας πρὸς τὰ ἔμπρὸς ἢ πρὸς τὰ πίσω, συμπειρῶνταν, σημάδευαν καί πυροβολοῦσαν. Καμμιά ἀπ' ὅσες ἀκτίνες ἔφυγαν ἀπὸ τίς κάννες τῶν πιστολιῶν τους δὲν

Μὲ τὸ ἐπόμενο τεῦχος, τὸ 9, θὰ πάρετε τὴν

ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΤΟΥ

«ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΗ»

ἐντελῶς δωρεάν! Κάτι πρωτότυπο καί ὡραίο! !

τῆγε χαμένη. Πάλευναν ἡρωικά καί πολεμοῦσαν τοὺς κακούργους, πού τοὺς εἶχαν παρσύρει σ' αὐτὴν τὴν ὑπουλὴ παγίδα, μὲ μιὰ ἀγρία δογῆ. Ἀλλὰ πῶς θὰ μπορούσαν νὰ κρατήσουν; Ἡ κόπωσι εἶνε ἀρχίσει κι' ὅλας νὰ σκάβη βαθεῖες ρυτίδες στὰ ἰδρωμένα πρόσωπα τοῦ ντέτεκτιβ καί τῆς κοπέλλας. Ἐκεῖνο πού τοὺς ἔκανε μάλιστα περισσότερο ἀνήσυχους ἦταν τὸ ὅτι οἱ συμμορίτες, μοιρονότι εἶχαν φοδερὲς ἀπώλειες σ' αὐτὸν τὸν ἀνισο ἀγώνα, δὲν ἔλεγαν νὰ ὑποχωρήσουν. Μερικοὶ εἶχαν σκορπίσει φοβισμένοι κι' ἔφυγαν, βγαίνοντας ἔξω στὸ δρόμο. Ἀλλοὶ ἦταν κι' ὅλας νεκροί. Πολλοὶ εἶχαν τραυματισθῇ ἐπικίνδυνα. Ἀλλὰ ἐκεῖνοι πού στέκονταν ἀκόμα ὀρθοὶ καί πολεμοῦσαν, γίνονταν ὁλοένα καί πιο ἀσυγκράτητοι.

— Ἐπρεπε νὰ εἰδοποιήσουμε τὴν Ἀστροκὴ Ἀσφάλεια! εἶπε ἀγκομασχώντας ἀπὸ τὴν κούρασι ἡ Νάνσυ.

— Έπρεπε αλλά δεν προφταίναμε. Δεν τὸ σκεφτήκαμε! ἀπάντησε ὁ ντέτεκτ'β καθὼς γέμριζε πάλι τὸ πιστόλι του. Δεν τὸ σκεφτήκαμε.

Ἄν δεν τὸ σκέφτηκαν ὅμως αὐτοὶ ἀπάνω στὴ φούρια τῆς μάχης ποὺ εἶχε ἀρχίσει τόσο ξαφνικά κάποιος ἄλλος τὸ σκέφτηκε. Ὁ Λή Πό, γλυστρώντας μῆσα στὸ σκοτάδι ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς συμπλεκόμενους καὶ ψάχνοντας γιὰ τὸν Μίκυ, σκόνταψε ἀπάνω στὸν διευθυντὴ τοῦ μπάρ. Ἦτον ἓνας κοντόχοντρος ἀνθρωπάκος ποὺ εἶχε κρυφτὴ πίσω ἀπὸ μερικά βραδέλια. Ἐτρεμε καὶ τραβούσε τὰ μαλλιά του.

— Πάει τὸ μαγαζί μου!, ἔλεγε κλαψιάρικα. Καταστράφηκα.

Ὁ Λή Πό σύρθηκε κοντὰ του.

— Ποὺ εἶναι τὸ ραδιοτηλέφωνο τοῦ μαγαζιού σου; τὸν ρώτησε.

Τὸ χέρι του ἔτρεμε καθὼς ἔδειξε μιὰ γωνιὰ τοῦ μπάρ.

— Ἐκεῖ εἶναι, ψθύρισε. Ἀλλὰ ποῖός μπορεῖ νὰ τὸ φτάσῃ; Οἱ σφαίρες καὶ οἱ ἀκτίνες σφυρίζουν σὰ φίδια γύρω μας.

Ὁ Λή Πό ἔδωξε. Μὲ γοργὰς κινήσεις ἀπομακρύνθηκε καὶ σκύβοντας κάθε τόσο γιὰ νὰ φυλάγεται ἀπὸ τὰ βλήματα ποὺ ταξίδευαν στὸν ἀέρα ἔφτασε στὸ ραδιοτηλέφωνο. Ἦ ἔπαφ' ἢ μὲ τὴν Ἀστροικὴ Ἀσφάλεια ἔγινε εὐκόλα.

— Στὸ «Ἄλφα τοῦ Κενταύρου» γίνεται μακελειό!

εἶπε ὁ Λή Πό. Στείλτε μιὰ ἱσχυρὴ περίπολο. Ὁ Τζόε Σέρνταν κινδυνεύει.

— Στέλνουμε ἀμέσως!, ἦρθε ἡ ἀπάντησις.

Ὁ Λή Πό ἄφησε τὸ ραδιοτηλέφωνο καὶ προχωρώντας ἄρχισε πάλι νὰ ψάχνῃ γιὰ τὸν Μίκυ. Σὲ λίγο ἔφτασε κοντὰ στὴ σκηνή. Κάτι ἄκουσε καὶ ξαφνιάστηκε. Τὰ μυτερά αὐτιά του κινήθηκαν δεξιά κι' ἀριστερά. Ἐνας ἀναστεναγμὸς ἔφτασε στ' αὐτιά του. Ὁ ἀναστεναγμὸς αὐτὸς ἦταν τοῦ Μίκυ!

Τὸ ἐξώκοσμο πλάσμα χωρὶς νὰ χάσομερήσῃ καθόλου σάλταρε στὴ σκηνή. Ἐκεῖ πάλευσαν ἄγρια δυὸ ἀνθρώποι σφιχταγκιστρωμένοι ποὺ κυλιόταναν στὸ πάτωμα. Μολονότι τὸ σκοτάδι ἦταν πηχτὸ τὰ μεγάλα μάτια τοῦ Λή Πό μπορούσαν ν' ἀναγνωρίσουν ἀμέσως ἐκείνους ποὺ πάλευσαν. Ὁ ἓνας ἦταν ὁ Μίκυ. Ὁ ἄλλος ἦταν ὁ Νιζέφ Χάν. Ὁ Μίκυ κινούσε γοργὰ τὶς γροθιές του καταφέροντας δυνατὰ χτυπήματα στὸ σκούρο μούτρο τοῦ Νιζέφ. Ἀλλὰ ὁ Νιζέφ εἶχε πραγματικοποιήσει μιὰ θιπιάσιμη λαβὴ γιὰ τὸ ἥρωϊκὸ παιδί. Τὸ τελημρό Ἑλληνόπουλο κινδύνευε! Ὁ κακοῦργος εἶχε τυλίξει τὰ δάχτυλά του γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ κοκκινωμάλλη πιτσιρίκου καὶ ὁ Μίκυ κινδύνευε ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη νὰ πάθῃ ἀσφυξία. Ὁ Λή Πό κατάλαβε πῶς ὁ Νιζέφ Χάν εἶχε σκοπὸ νὰ στραγγαλίσῃ τὸ παιδί. Κι

νήθηκε σὸν ἀστραπή καὶ ρίχτηκε ἀπάνω του. Γαντζώθηκε στοὺς ὤμους του καὶ οἱ μακρινὲς μασέλες του ἀνοιξαν κι' ἐκλείσαι ἄγρια. Ἀνάμεσα στὶς μασέλες μὲ τὰ μυτερά δόντια τοῦ Λή Πό βρέθηκε ὁ σβέρκος τοῦ Νιζέφ. Ὁ κακοῦργος ἐβγαλε μιά ἄγρια κραυγή. Τὰ χέρια του πού ἐσφίγγαν τὸ λαιμὸ τοῦ παιδιοῦ παρέλυσαν καὶ ἔγειρε πρὸς τὰ πίσω. Ὁ Μίκυ ἀναρρώθηκε τὸ ἀμέσως ἐπτόμενο δευτερόλεπτο καὶ σήκωσε τὸ πόδι του. Τὸ παπούτσι του ἔπεσε μὲ δύναμι στοὺς μούρτου τοῦ συμμορίτη. Ὁ Νιζέφ θλαστήθηκε. Τὸ παιδί τίναξε τὴ γροθιά του πρὸς τὰ ἐμπρός. Ὁ κακοῦργος κατάρτιε μερικὰ δόντια.

— Ἀρκετὰ μικρέ!, φώναξε ὁ Λή Πό μπαίνοντας στὴ μέση. Ὁ κύριος Σέρινταν θὰ προτιμήσῃ νὰ τοῦ τὸν πᾶμε ζωντανό. Θὰ τὸν ἀνακρίνῃ καὶ μπορεῖ νὰ μάθῃ πολλὰ κι' ἐνδιαφέροντα ἀπ' αὐτόν.

Τὸ παιδί κάτι ἐτοιμάστηκε νὰ πῇ ἀλλὰ δὲν πρόφτασε. Ἀπὸ μακριὰ ἀκούστηκαν οἱ σειρήνες τῶν αὐτοκινήτων τῆς Ἀσφαιλίας πού διέσχίζαν μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα τοὺς δρόμους τῆς ὑπόγειας πολιτείας κι' ἐσπεύδαν στὸν τόπο τῆς συμπλοκῆς. Ὑστερα ἀπὸ δυὸ λεπτά οἱ ἀστροναῦτες ἀστυνομικοὶ μὲ τὰ πολυθόλα ὀκτίνων στὰ χέρια ὤρμησαν μέσα στὸ «Ἄλφα τοῦ Κενταύρου» καὶ μερικὲς στιγμὲς ἀργότερα ὅσοι ζωντανοὶ

εἶχαν ἀπομείνει ἀπὸ τοὺς συμμορίτες παραδόθηκαν.

— Τί ἐγίνε, Σέρινταν; ρώτησε ὁ διοικητὴς τῆς Ἀσφαιλίας τὸν ντετεκτίβ.

— Μᾶς εἶχαν στήσει ἕνα ὠραῖο δόκανο!, εἶπε βάζοντας τὸ πιστόλι στὴ θήκη τῆς ζώνης του ὁ Τζέε. Μᾶς παρέσυραν ὡς ἐδῶ μὲ μιά εὐγενική πρόσκλησι, ἀλλὰ εἶχαν ὅλλα σχέδια γιὰ μᾶς στὸ μυαλό τους. Μάθανε, φαίνεται, πὼς σχεδιάζαμε ἕνα ταξιόδακι ὡς τὸν πλανήτη Πράτ κι' αὐτὸ δὲν ἄρεσε στὸ ἀφεντικό τους. Βάλλθηκαν λοιπὸν νὰ μᾶς κάνουν μακαρίτες. Ἀλλὰ φαίνεται πὼς δὲ τὰ καταφέρανε.

— Ποιὸς εἶναι αὐτός; ρώτησε ὁ ἀστυνομικὸς δείχνοντας ἕναν ψηλὸ ἄντρα μὲ ἄσπρη ράμπα πού ἔφεραν συνοδεία ἀπὸ τὸ μέρος τῆς σκηνῆς ὁ Μίκυ κι' ὁ Λή Πό. Φαίνεται ὅτι ἡ παρέα σου τὸν περιποιήθηκε σπουδαία! Μόλις μπορεῖ νὰ σύρῃ τὰ πόδια του.

Ὁ Σέρινταν χαμογέλασε.

— Αὐτὸς εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα ψάρια πού ἀγκιστρῶσαμε ἀπόψε, εἶπε. Εἶναι σίγουρα ὁ ὑπαρχηγὸς τῆς σπειράς, πού διευθύνει τίς ἐπιθέσεις ἐναντίον τοῦ Ἄρη καὶ τῶν ἄλλων ἀστρων. Παρίστανε τὸν θαυματοποιὸ σ' αὐτὸ τὸ μπάρ. Ἀλλὰ στὴν πραγματικότητά εἶχε ὀργανώσει ἕνα σπουδαῖο δίκτυο κατασκοπείας, ἐδῶ κι' ἐπικοινωνοῦσε μὲ τοὺς Γίγαντο-κεφάλους τοῦ πλανήτη Κου-

Ο θρυλικός ντέντεκτιβ Σέρινταν έστειλε με μια γροθιά στο πάτωμα
τόν άνθρωπο που πλησίαζε ύπουλα τόν Λή Πό.

σούκο, όπου έχει τη φωλιά του το μεγάλο φιδί.

Ο Μίκυ κι' ο Λή Πό σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ είχαν πλησιάσει τὸν ντέκετιβ. Ὁ Σέρινταν δὲν μπορούσε νὰ μὴ χαμογελάσῃ, καθὼς εἶδε τὰ χάλια τοῦ Νιζέφ Χάν. Τὸ ἀριστέρὸ μάτι τοῦ συμμορίτη ἦταν μπλέ; ἡ μύτη του προσημένη σὰν μελιτζάνα, τὰ δόντια του σπασμένα καὶ μελανὰ τὰ μάγουλά του. Εἶχε καὶ μιὰ γερὴ δαγκωνιά στὸ σβέρκο ἀπὸ τὸν Λή Πό.

— Ποιὸς τὸν κατάντησε ἔτσι; ρώτησε ὁ Σέρινταν.

Ὁ κόκκινομάλλης πιτσιρίκος κατέβασε τὰ μάτια.

— Δὲν ξέρω ἂν ἔκανα καλά, κύριε Τζό, εἶπε, ἀλλὰ ἦσαν σκοτάδι καὶ δὲν ἔβλεπα πού πέφτανε οἱ γροθιές μου.

— Εἰσαί, ἐντάξει, Μίκυ! φώναξε ἡ Νάνσυ. Καλὰ τοῦ ἔκανες.

Ὁ ντέκετιβ ἄπλωσε τὸ χέρι του κι' ἄρπαξε ἀπὸ τὰ μαλλιά τὸν Νιζέφ. Ἐκεῖνος ἔκανε μιὰ κίνησι' σὰ νάθελε νὰ φυλαχτῇ. Ὁ Σέρινταν ὁμῶς τραβήξε μὲ δύναμι' τὰ μαλλιά καὶ στὰ χέρια του ἔμεινε μιὰ περούκα. Κάτω ἀπὸ αὐτὴ τὴν περούκα ὑπῆρχε μιὰ μεγάλη φαλάκρα μὲ λίγο στὰ ξανθὰ μαλλιά.

— Καλὰ τὸ εἶχα καταλάβει!, εἶπε γελώντας. Αὐτὴ ἡ γκριζὰ περούκα μὲ μπέρδευε! Τώρα φυσικὰ Πιέντρο Φρατιβόλιο δὲν μπορεῖς νὰ μὲ γελάσῃς. Εἶχες χαθῇ κάμποσα χρόνια ἀπὸ τὴ Γῆ καὶ ὅλοι εἴχαμε πιστέψῃ πὼς φρονιμεφες καὶ πὼς δὲν θὰ ἔκανες πιά ἀταξίες. Ὅμως

ἐσύ... Ἐμεῖς οἱ δύο, Φρατιβόλιο; πρέπει νὰ κουδεντιάσουμε...

Τὰ μάτια τοῦ συμμορίτη γέμισαν σκοτάδι.

— Ἀπὸ μένα δὲν ἔχεις νὰ μάθῃς τίποτα, Σέρινταν!, εἶπε.

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε, ἀγάπη μου! Σὲ προειδοποιῶ ὁμῶς ἀπὸ τώρα πῶς, ἂν ἀρχίσῃς νὰ παρασταίνῃς τὸν ζόικο, θὰ σὲ παρατήσω στὸν πιτσιρίκο. Καί, ὅπως προβλέπω, ὅταν ὁ πιτσιρίκος σὲ ἐπιστρέφει σὲ μένα, τὸ μούτρο σου θὰ ἔχῃ γίνῃ σὰν μπαγιατικὸ μπιφτέκι ἀπὸ τὶς μικρὲς ἀλλὰ θαυματουργὲς γροθιές του. Σοῦ δίνω προθεσμία νὰ σκεφτῇς ὥς τὸ πρῶτ'.

Γύρισε στοὺς ἀστροναύτες ἀστυφύλακες.

— Ἄντε παιδιά! Πάρτε τον!

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΚΡΟΝΟΥ

Τὸ ΤΑΞΙΔΙ ἀπὸ τὸν Ἄρη γιὰ τὸν Πράτ προετοιμάστηκε μὲ γοργὸ ρυθμό. Ὁ «Πρωτεύς», ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μικρὲς τελειοποιήσεις καὶ προσθήκες στὰ μηχανήματα πλεύσεως, ἦταν ἑτοιμὸς γιὰ τὸ μεγάλο ταξίδι. Ὁ Σέρινταν ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος πού θὰ ἔφτανε στὸν Πράτ. Ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι πού ἔκανε τοῦ Φρατιβόλιο, ἔμαθε πολλὰ καὶ ἐνδιαφέροντα πράγματα. Ἦξερε τώρα πού ἔπρεπε νὰ χτυπήσῃ γιὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὸν ἀρχικακοῦργο πού ἦταν ἐγκατεστημένος στὸν πλανήτη Κουσόκο καὶ σχεδίαζε τὴν κα-

ταστροφή της Γῆς, ἐπειδὴ ἡ Γῆνιν Κοινοπολιτεία ἀντιστεκόταν στὰ καταχθόνια σχέδια του νὰ κατακτήσῃ τὸν Ἄρη...

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἄλλης μέρας τὸ ἀστρόπλοιο «Πρωτεύς II» ἀφήνοντας πίσω του τεράστιες φλόγες φωτιάς ξεκίνησε ἀπὸ τὸν Ἄρη γιὰ τὸ μεγάλο ταξίδι. Ὁ Σέρινταν κ' οἱ τρεῖς σύντροφοί του ἦταν συγκινημένοι γιατί θὰ ἔφταναν ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες σ' ἓνα ἄστρο ὅπου κανεὶς γῆϊνος μέχρι τότε δὲν εἶχε πατήσει. Περισσότερο συγκινημένοι ἀπ' ὅλους ὅμως ἦταν ὁ Λῆ Πό. Αὐτὸ τὸ ἐξώκοσμο πλᾶσμα μὲ τὴν σχεδὸν ἀποκρουστικὴ ἐμφάνισι, πού εἶχε ὡς τόσο μιὰ ψυχὴ γεμάτη εὐγενικὰ αἰσθήματα, ἐνοίκωθε ἀπερίγραπτη χαρὰ πού θὰ ξαναβρίσκόταν στὴν Οὐρσούη τὴν πρωτεύουσα τοῦ Πράτ ὅπου εἶχε γεννηθῇ καὶ περάσει τὰ περισσότερα χρόνια τῆς ζωῆς του. Εἶχε σχεδιάσει ἕναν πρόχειρο ἀστροχάρτη, ἐπάνω στὸν ὁποῖο εἶχε χαράξει τὴν πορεία πού ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ διαπλανητόπλοιο γιὰ νὰ φτάσῃ στὸν Πράτ.

— Θὰ περάσουμε κοντὰ ἀπὸ τὸν πλανήτη Κρόνο, εἶπε ὁ Λῆ Πό. Αὐτὸ τὸ πέρασμα εἶναι κίβως ἐπικίνδυνον γιὰ τὰ σκάφη πού ταξιδεύουν. Ὑπάρχει ἓνα αἰνίγμα πού βασανίζει τοὺς σοφοὺς τοῦ Πράτ αἰῶνες ὁλόκληρους. Σ' αὐτὸ τὸ ἄστρο, στὸν Κρόνο, συμβαίνει κάτι παράξενο.

Σὲ ἀκαθόριστα διαστήματα, πού κανεὶς δὲν μπόρεσε ὡς τὰ τώρα νὰ υπολογίσῃ σωστά, ἡ ἔλξι του αὐξάνει τρομακτικὰ καὶ κάθε τι πού περνάει ἀπὸ κοντὰ του διαλύεται.

Τὰ μάτια τῆς Νόισυ γέμισαν ἀνησυχία.

— Αὐτὸ δὲν μᾶς τὸ εἶπες, Λῆ Πό, πρὶν ξεκινήσουμε! τὸν μάλωλε.

— Ναί, παραδέχτηκε αὐτός. Δὲν σὰς τὸ εἶπα. Δὲν ἤθελα νὰ σὰς κόνω ν' ἀλλάξετε γνώμη. Πάντως, γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, μ' ἐνδιαφέρει πολὺ ἡ λύσι αὐτοῦ τοῦ αἰνίγματος. Αὐτὸ τὸ αἰνίγμα τοῦ πλανήτη Κρόνου, ἀν λυθῇ κάποτε, θὰ μπορέσῃ ἴσως νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ πολλὰ πράγματα γιὰ τὶς κοσμικὲς ἀκτίνες καὶ τὴν αὐτοεμείωσι τῆς ἔλξεως τῶν οὐρανίων σωμάτων. Θὰ μπορέσουμε, παραδείγματος χάριν, νὰ υπολογίσουμε μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια πότε ἀκριβῶς θὰ ἐπέλθῃ τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

— Δὲν ἀλλάζετε κουθέντα; ἔκανε νευρικὰ ὁ ντέτεκτιβ.

— Ὅκεῦ, κύριε Σέρινταν!, συμφώνησε ὁ Λῆ Πό. Κάποια ἄλλη φορὰ ἴσως μιλήσουμε γι' αὐτὸ τὸ αἰνίγμα.

Τὸ ταξίδι συνεχίστηκε ἡρᾶμα χωρὶς ἐπεισόδιο δυὸ μέρες ἀκόμα. Τὴν τρίτῃ μέρα εἶδαν ἀπὸ μακριὰ, μέσα ἀπὸ τὸ φινιστρίνι τοῦ «Πρωτεύς II» ἓνα μεγάλο ἄστρο πού εἶχε τὸ μέγεθος τῆς Σελήνης, ὅπως ἡ Σελήνη φαίνε-

ται τὶς νύχτες τῆς πανσελήνου ἀπὸ τῆ Γῆ. Τοῦτο τὸ ἄστρο ὅμως ποὺ ἔλαμπε μέσα στὸ πηχτὸ σκοτάδι τοῦ διαστήματος παρουσιαζε ἕνα περίεργο φαινόμενο. Ἦταν μέσα σ' ἕνα μεγάλο πλατὺ δαχτυλίδι ποὺ εἶχε πορτοκαλὶ χρῶμα. Τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ ποὺ ἔμοιαζε μὲ στεφάνι γύριζε γύρω ἀπὸ τὸ ἄστρο.

— Τί εἶναι αὐτό; ρώτησε θαυμάζοντας τὸ γεμάτο μεγαλείο αὐτὸ θέαμα ὁ μικρὸς Μίκυ. Πρώτη φορά βλέπω τέτοιο ἄστρο. Πῶς τὸ λένε;

Ἡ Νάνσυ δὲν μίλησε. Τὰ μάτια τοῦ Σέριωταν τρεμόπαιζαν. Ἦξερε πολὺ καλά ποιοὶ ἦταν αὐτὸ τὸ ἄστρο κι' ἡ καρδιά του φτεροκοποῦσε ἀνήσυχα. Ὁ Λῆ Πὸ μονάχα φαινόταν ἡρεμος. Τὸ παιδί κίνησε ἐρωτηματικὰ τὸν Λῆ Πὸ.

Ὁ Λῆ Πὸ ἔδωξε χαμογελῶντας μ' αὐτὸ τὸν τρόπο.

— Εἶναι ὁ Κρόνος, εἶπε.

— Μένουν ἄνθρωποι σ' αὐτὸ τὸ ἄστρο Λῆ Πὸ;

— Ἀμφιβάλλω, Μίκυ. Ἡ θερμοκρασία τοῦ πλανήτη Κρόνου εἶναι πολὺ χαμηλὴ. Εἶναι ἐνεργητὰ φορὲς μικρότερη ἀπὸ τὴ θερμοκρασία τῆς Γῆς. Κατὰ πᾶσα πιθανότητα, στὴν παγωμένη ἐπιφάνειά του ἴσως ζοῦν μερικὲς φώκες ἢ μερικοὶ θαλάσσιοι ἐλέφαντες. Ἀλλὰ καὶ γι' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι κανεὶς βέβαιος.

— Καὶ δὲν λιώνουν ποτὲ οἱ πάγοι σ' αὐτὸν τὸν πλανήτη; ρώτησε τὸ παιδί ποὺ

ἦταν γεμάτο περιέργεια καὶ ἠθελε πάντα νὰ μαθαίνει.

— Ἔτσι φαίνεται!, ἀπάντησε ὁ Λῆ Πὸ. Κι' αὐτὸ γιὰτὶ ὁ Κρόνος ἀπέχει ἀπὸ τὸν ἥλιο σας δέκα φορές περισσότερο ἀπὸ ὅσο ἀπέχει ἡ Γῆ. Ἡ Γῆ ἀπέχει ἀπὸ τὸν ἥλιο 148.000.000 χιλιόμετρα. Πολλαπλασίασε τὸ νούμερο αὐτὸ ἐπὶ δέκα καὶ θὰ δοῦναι τὸν σωστὸ λογαριασμό. Ἀλλὰ στὸν Κρόνο συμβαίνουν καὶ πολλὰ ἄλλα παράξενα πράγματα. Ὁ Κρόνος στρέφεται πολὺ πρὶο γρήγορα ἀπὸ τὴ Γῆ γύρω ἀπὸ τὸν ἄξονά του καὶ τὸ ἡμερονύκτιό του δὲν εἶναι εἰκοσιτέσσερις ὥρες ὥστε τὸ δικό σας, ἀλλὰ μόνο δέκα ὥρες καὶ ἕνα τέταρτο! Τὸ ἔτος στὸν Κρόνο διαρκεῖ τριάντα σχεδὸν γῆινα χρόνια. Δηλαδή ἡ κάθε ἐποχὴ κρατᾷ σχεδὸν ὀχτὼ χρόνια. Τὸ καλοκαίρι τοῦ Κρόνου εἶναι ὀχτὼ χρόνια, ὁ χειμῶνας τὸ ἴδιο, ἡ ἀνοιξίς καὶ τὸ φθινόπωρο ἐπίσης τὸ ἴδιο.

— Ὁχτὼ χρόνια καλοκαίρι; ἔκανε γουρλώνοντας τὰ μάτια ὁ Μίκυ.

— Ναί.

— Μυστήρια πράγματα!

— Καθόλου μυστήρια! ἀπάντησε ὁ Λῆ Πὸ. Ὁ Κρόνος εἶναι πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ ἀργεῖ πολὺ νὰ κἀνὴ τὴ βόλτα γύρω του. Ὁ Κρόνος ἐξ ἄλλου σὲ ὅγκο εἶναι ἑφτακόσιες δέκα ἐννέα φορές μεγαλύτερος ἀπὸ τὴ Γῆ. Ἀλλὰ τὸ βάρος του εἶναι μόνο ὀγδόοντα πέντε φορές με-

γαλύτερο από το βάρος της Γης. Ξέρεις τί σημαίνει αυτό;

— Ο Μίκυ κούνησε το κεφάλι.

— Όχι.

— "Οτι η πυκνότητα του πλανήτη αυτού είναι πολύ μικρότερη από τη γήινη πυκνότητα. Και για να στο πω πιο σταράτα. "Αν ήταν δυνατό να υπήρχε μια τεράστια θάλασσα, ένας απέραντος ωκεανός εκτάσεως πολλών δεσ εκατομμυρίων τετραγωνικών χιλιομέτρων, κι' έπεφτε στη θάλασσα ο Κρόνος θα επέπλεε όπως επίπλεει σε μια λεκάνη με νερό μια σφαίρα από ξύλο. Τόσο ελαφρύς είναι. "Ας αφήσουμε πού έχει έννεα φεγγάρια.

— Ποιος; Έκανε γουρλώνοντας τα μάτια του το παιδί.

— Ο Κρόνος!

— Σταμάτα να με δουλεύεις Λή Πό! Πώς είναι δυνατό να έχη έννεα φεγγάρια;

— Ο Λή Πό γελούσε μ' έναν παράξενο θήνα.

— Γιατί απλούστατα μικρό έχει έννεα δορυφόρους! "Η Γή έχει ένα δορυφόρο, δηλαδή ένα φεγγάρι. Υπάρχουν άστρα όμως που έχουν περισσότερους. Ο Δίας παραδείγματος χάριν έχει πέντε φεγγάρια, ο Ουρανός έχει τέσσερα, ο Άρης έχει δύο, ο Ποσειδώνας...

Η φωνή του Λή Πό σκέπαστηκε και πνίγηκε ξαφνικά από έναν κρότο που έμοιαζε σαν μια φοβερή έκπυρ-

σοκρότησις. Το αστρόπλοιο τραντάχτηκε κι' έτριξε επικίνδυνα. Ο Μίκυ τινάχτηκε προς τ' άπάνω σαν ένα τόπι από λάστιχο κι' ύστερα έπεσε στο στομάχι του. Λή Πό του είχε ξαπλωθή ανάσκελα. Ακούστηκε μια διαπεραστική κραυγή αγωνίας. "Η φωνή της Νάνσυ. Τα φώτα έσβησαν και ο «Πρωτεύς ΙΙ» άρχισε να στριφογυρίζει σά σβούρα μέσα στο πηχτό έρεβος του διαστήματος.

— "Η έλξι! φώναξε ο Σέρνταν. Μας παρασύρει η έλξι του Κρόνου.

Ο Λή Πό άνωρθώθηκε. Τ' αúτια κοιμήθηκαν νευρικά. Κάτι είπε μέσα από τα δόντια του και βαδίζοντας τυφλά στο σκοτάδι με τα χέρια γαντζωμένα στις χειρολαβές άοφαλείας έφτασε κοντά στον ντέτεκτιβ. "Ο ντέτεκτιβ έκανε μια υπεράνθρωπη προσπάθεια. Με σφιχτά δόντια κρατούσε το πηδάλιο. Το πηδάλιο όμως ήταν ένα άχρηστο πράγμα τούτη τη στιγμή για το αστρόπλοιο. Το καταδιωκτικό σκάφος της Διαπλανητικής Αστυνομίας έμοιαζε μ' ένα άφηνιασμένο άλογο. Δεν υπάκουε σε τίποτα.

— Θάρρώ πώς σε λίγο θα κάνουμε παρέα στις φώκες και στους θαλάσσιους έλέφαντες Λή Πό! είπε γκριναίκα ο ντέτεκτιβ. Την πάθαμε!

— Όχι ακόμα! ακούστηκε σοβαρή ή φωνή του έξωκόσμου όντος. Υπάρχει έλπίδα να κατανικήσουμε αυτή την έλ-

Ξί πριν φτάσουμε στην περιοχή όπου όλα διαλύονται. Απέναντί μας δεν γελίσαι δυο εκατομμύρια χιλιόμετρα από τον Κρόνο. Έχουμε λοιπόν μπροστά μας καιρό. Βρίσκεστε στα εξωτερικά τὰ πιο αβύσσιντα πεδία έλξεως.

— Αφού βρίσκομαστε στα εξωτερικά πεδία έλξεως και γορευούμε ρόκ εντ ρόλ! είπε κοροϊδευτικά, ο ντέτεκτιβ, φαντάσου τί θα γίνει εάν φτάσουμε στα έσωτερικά Λή Πό!

Ο Λή Πό δὲν μίλησε. Είχε ἀμπιστοσύνη στίς δελτιώσεις που είχε κάνει στα μηχανήματα του «Πρωτέα» πριν ξεκινήσουν. Τα χέρια του ψαχούλευαν τους διαφόρους διακόπτες και μοχλούς. Τα δάχτυλά του συνάντησαν τον μοχλό της ομαδικής έκταξεως των ἀπωθητικών πυραύλων. Αν το αστρόπλοιο εϊκοσαπλασίαζε την ταχύτητα του φωτός με την οποία ταξίδευε ως τώρα, πριν μπή στον Γαλαξία, υπήρχε κάποια έλπίδα να ξεφύγει. Τρόβηξε προς τα πίσω τον μοχλό. Το σκάφος δόγγησε σαν ένα ζωντανό πλάσμα που πονάει. Γλώσσες φωτιάς τινάχτηκαν από την πρύμη του μαχαίρωνοντας το σκοτάδι. Για μερικές στιγμές έμεινε ακίνητο κι άρχισε να τρέμει σὰ να πάλευε να ξεφύγει από ένα σιδερένιο χέρι κάποιου γίγαντα που το έσερνε προς τα πίσω. Ο Λή Πό ξανατράβηξε το μοχλό. Καινούργιες

φλόγες τινάχτηκαν από την πρύμη.

Το «Πρωτέας II» ώρμησε προς τα εμπρός με μίαν αφάνταστη ταχύτητα.

— Ναμίζω πως γλυτώσαμε! μουρμούρισε ο Σέρνταν. Σπάσαμε το φράγμα της έλξεως!

— Αυτό λέω κι' εγώ! άπάντησε ο Λή Πό. Σε πέντε μέρες θα βρίσκομαστε στον Πράτ...

ΣΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΠΡΑΤ

ΑΠΟ ψηλά ο πλανήτης Πράτ παρουσίαιε μίαν έξωτική όψη. Τυλιγμένος σ' ένα φως γαλάζιο έμοιαζε μ' ένα έξαίσιο τουρλουάζ. Ο Λή Πό είχε ανάλαβει τη διακυβέρνηση του σκάφους. Για το έξωκοσμο πλάσμα το θέαμα αυτό ήταν πολύ γνώριμο. Ο Σέρνταν όμως ή Νάνσυ κι' ο μικρός Μίκυ είχαν σταθή πίσω από το διαφανές αλλά άθραυστο κρύσταλλο του θαλάμου διακυβερνήσεως και θαύμαζαν τον μεγάλο πλανήτη πάνω από τον οποίο το αστρόπλοιο διέγραφε κύκλους προετοιμάζοντας την προσγείωσή του. Μεγάλα βουνά και άπέραντες πεδιάδες απλώνονταν κάτω από τον «Πρωτέα». Θάλασσες και μεγάλες λίμνες με ασχημένα νερά λαμποκοπούσαν αντανακλώντας τις γαλάζιες ακτίνες του ήλιου.

Δυό—τρία ποτάμια που τὸ φάρδος τους ἔπρεπε νὰ εἶναι πολλὰ χιλιόμετρα κυλοῦσαν ἀπ' τὰ βουνὰ καὶ κατηφόριζαν πρὸς τὴ θάλασσα. Ἀνάμεσα στὰ βουνὰ καὶ στὶς πεδιάδες ξεχώριζαν μεγάλες πόλεις. Οἱ στέγες τῶν κτιρίων ἔλαμπαν σὰν χρυσάφι. Οἱ δρόμοι ἦταν μεγάλοι καὶ εὐρύχωροι. Ὁραεῖς πλατεῖες στόλιζαν τὶς πόλεις αὐτές.

— Εἶναι σὰν ἓνα ὄνειρο! εἶπε ἡ Νάανυ.

— Πραγματικά! συμφώνησε ὁ Ντέκτιβ. Αὐτὰ τὰ πλάσματα ποὺ κατοικοῦν σ' αὐτὸν τὸν πλανήτη πρέπει νὰ ἔχουν ἓναν σπουδαῖο πολιτισμό.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ πρωτεύουσα; ρώτησε ὁ Μίκυ δείχνοντας μιὰ μεγάλη πόλι ποὺ εἶχε μιὰ ἑκτασι πέντε φορές μεγαλύτερη ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη.

Ὁ Λή Πό ἔβηξε. Ἐρριξε μιὰ ματιὰ στὸ σημεῖο ποὺ ἔδειχνε τὸ παιδί καὶ ἔβηξε πάλι.

— Αὐτὸ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ μικρότερα χωριά μας, εἶπε. Λέγεται Τίρκες. Ἡ Οὐρσούη εἶναι πρὸς τὰ ἀνατολικά.

Ὁ Μίκυ γούρλωσε τὰ μάτια.

— Χοιστοῦλη μου! μουρμούρισε. Ἄν αὐτὸ τὸ Τίρκες εἶναι ἓνα μικρὸ χωριό, τότε ἡ Οὐρσούη ποὺ εἶναι πρωτεύουσα πρέπει νὰ εἶναι μιὰ πολιτεία τόσο μεγάλη ὅσο ὁλόκληρη ἡ Εὐρώπη.

— Ναί. Κάτι τέτοιο εἶναι! εἶπε ὁ Λή Πό.

Στὸ κεντρικὸν τῆς τηλεορά-

σεως ἄρχισαν νὰ σημεικνούνται διάφορα μυστηριώδη σήματα. Εὐθεῖς τεθλασμένες, κύκλοι καὶ τόξα ἀνακατέμενα με ἀριθμούς. Ὁ Λή Πό γύρισε τὸν διακόπτη ραδιοεπαφῆς.

— Τὰ παρατηρητήρια τοῦ Πράτ, εἶπε, μᾶς δίνουν ὁδηγίες.

Ἐφερε τὴ συσκευή τοῦ μικροφώνου μπροστὰ στὸ ρύγχος του καὶ ἄρχισε νὰ μιλάη διαστικὰ σὲ μιὰ ἀκατανόητη γλῶσσα γιὰ τοὺς γήινους. Ἀπὸ τὸ μεγάφωνο τοῦ θαλάμου διακυβερνήσεως ἀκούσθηκε ἐκεῖνος ποὺ μιλοῦσε ἀπὸ τὸν Πράτ. Μιλοῦσε διαστικὰ με κοφτερές λέξεις ποὺ ἔμοιαζαν με γουλλισμούς. Ὑστερὰ ἀπὸ λίγο ἡ συνδιάλεξις σταμάτησε.

— Μᾶς περιμένουν, εἶπε ὁ Λή Πό. Στὴν Οὐρσούη οἱ ἀρχεὶς πῆραν τὸ ραδιοτηλεγράφημα ποὺ στείλαμε χτές καὶ ὁ ἀρχοντας Μπράν εἶναι βαθεῖα συγκινημένος ποὺ θὰ δεχτῇ τὴν ἐπίσκεψιν ἀνθρώπων τῆς Γῆς.

— Θὰ φορέσουμε σκάφανδρα; ρώτησε ὁ Σέρινταν.

— Δὲ χρειάζονται, ἀπάντησε ὁ Λή Πό. Ἡ ἀτμόσφαιρα στὸν πλανήτη μας ἔχει τὶς ἴδιες ἀναλογίες ὀξυγόνου με τὰν δικό σας... Λοιπὸν προσοχή! Κατεβαίνουμε.

Τὸ ἀστρόπλοιο ἄρχισε νὰ χάνη ὕψος. Ὅσο πλησίαζαν στὴν ἐπιφάνεια τοῦ πλανήτη τόσο τὰ μάτια τους γέμιζαν ἐκπληξι καὶ θαυμασμό. Τὰ μεγάλα πολυώροφα κτίρια

τῆς Ούρσουη, οἱ φαρδεῖς δρόμοι, τὰ πάρκα γεμάτα ἀγάλματα ἀπὸ χαλκὸ καὶ μέγαρο, διαγράφονταν μὲ μιὰν ἐξαιρετικὴν μεγαλοπρέπεια. Ξαφνικὰ ὁμως, ἐνῶ πλησίαζαν στὸ πεδίο προσγειώσεως ὁ Λῆ Πό πού ἦταν ἑτοιμὸς νὰ τραβήξῃ τὸν μοχλὸ τοῦ τρίποδα ἀκούστηκε κάτι νὰ λέη.

— Ὁ Σέρινταν ἄφησε τὸ φινιστρίνι κι' ἔτρεξε κοντά του.

— Ὁ μοχλὸς δὲν ὑπακούει!, εἶπε ὁ Λῆ Πό.

Ὁ ντέτεκτιβ ζάρωσε τὰ φρύδια. Ἐπίασε τὸ μοχλὸ καὶ προσπάθησε νὰ τὸν κινήσῃ. Ἦταν ἀδύνατο. Τὸ βλέμμα του καρφώθηκε στὸ καντρὸν ὅπου ὁ δείκτης τοῦ μετρητοῦ βάθους ἐδείχνε πῶς τὸ σκάφος κατέβαινε συνεχῶς.

— Χωρὶς τρίποδα θὰ τσακιστοῦμε!, γρύλλισε.

Ἡ Νάνσυ κι' ὁ Μίκυ πλησίασαν τραμαγμένοι. Θὰ ἦταν μιὰ τραγικὴ εἰρωνεία τῆς τύχης νὰ βροῦν οἰκτρὸ θάνατο μέσα στίς φλόγες καὶ τὰ συντρίμια τοῦ ἀστροπλοίου, τὴν τελευταία στιγμή, ὕστερα ἀπὸ ἕνα τόσο μακρινὸ καὶ δύσκολο ταξίδι. Δὲν ἔμειναν παρὰ δυὸ χιλιάδες μέτρα γιὰ νὰ φτάσουν στὸ ἔδαφος. Οἱ κάτοικοι τῆς Ούρσουη πού τοὺς περιμέναν διακρίνονταν τώρα καθαρά μὲ τὶς πολύχρωμες φρόμπες τους καὶ τὰ παράξενα τριγωνικὰ ρύγχη τους. Πολλοὶ κουνούσαν τὰ χέρια τους, ὅπως ἀκριβῶς οἱ γῆινοὶ ἀνθρώποι ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ χαιρετώντας τὸ διαπλανή

τικὸ σκάφος πού πλησίαζε. Κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς φυσικὰ δὲν εἶχε μαντέψει ὅτι τόσο τὸ ἀστροπλοιο ὅσο καὶ οἱ ἐπιβάτες του διέτρεχαν αὐτὴ τὴ στιγμή ἕναν θανάσιμο κίνδυνον.

— Δὲν θὰ προσγειωθοῦμε!, ἀκούστηκε βαρεῖα ἡ φωνὴ τοῦ ντέτεκτιβ. Πρέπει νὰ ἐπιδιωρθώσουμε πρῶτα τὴ βλάβη. Μιὰ ἀνώμαλη προσγείωσι εἶναι θάνατος γιὰ ὅλους μας. Στείλε μερικοὺς ἀπωθητικoὺς πυραύλους Λῆ Πό στὸν ἀέρα. Ἐτσι θ' ἀποκτήσουμε ὕψος.

Τὸ ἐξώκοσμο πλάσμα δὲν σάλαψε.

— Τί κάθεται καὶ μὲ κυττάξεις, Λῆ Πό!, γκρίνιασε ὁ Σέρινταν.

— Δὲν ὑπάρχουν ἄλλοι πύραυλοι! ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ξεχνᾷς ὅτι περνώντας ἀπὸ τὸν Κρόνο ξοδέψαμε σχεδὸν ὅλους τοὺς πυραύλους μας γιὰ νὰ ξεφύγουμε ἐκεῖνη τὴν καταραμένη ἑλξη; Τὸν τελευταῖο τὸν χρησιμοποιήσαμε ὅταν μπήκαμε στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ Πράτ!

Θράμβοι ἰδρώτα ἀνάβλυσαν στὸ μέτωπο τοῦ θρυλικοῦ ντέτεκτιβ καθὼς ἔρριξε ἀκόμα μιὰ ματιὰ πρὸς τὸ ἔδαφος. Τὸ ἀστροπλοιο σὰν μιὰ βαρεῖα πέτρα κατέβαινε σχεδὸν ἀκυβέρνητο πρὸς τὸ πυραυλοδρόμιο, ἐνῶ τὰ πλήθη ἀπὸ κάτω ἐξακολουθοῦσαν νὰ χειρονομοῦν καὶ νὰ φωνάζουν ἀπὸ ἐνθουσιασμό. Τὸ γυμνασμένο μυαλὸ του μέτρησε τὸν κίνδυνον, ἔκανε ἕνα σύντο-

μο υπολογισμό και αποφάσι-
σε να τὰ παίξει όλα για όλα.
Ωρμησε προς τὸ πίσω μέ-
ρος τοῦ σκάφους. Ἐκεῖ ὑπῆρ-
χον δυὸ ἀπὸ τὰ ἰσχυρότερα
πυροβόλα ἀκτίνων. Ἰσως αὐ-
τὰ μπορούσαν νὰ κάνουν τὴ
δουλειὰ τῶν πυραύλων.

— Αὐτὰ μονάχα μπορούν
νὰ μᾶς κρατήσουν πέντε ἢ δέ-
κα λεπτὰ ἀκόμα στὸν αέρα,
εἶπε μὲ ὑπόκωφη φωνή. Ἄν
μέσα σ' αὐτὰ τὰ λίγα λεπτὰ
δὲν ἐπιδιορθώσουμε τὴ δλά-
δη δλα θὰ εἶναι χαμένα. Ἐ-
σύ Λή Πὸ στὰ πηδάλια ὤ-
ψους! Δώσε ὅσο μπορείς πε-
ρισσότερο ὕψος στὸ σκάφος.

Μὲ μότια ποῦ καίγανε ἀ-
πὸ ἀγωνία ὁ θρυλικὸς ντέτε-
κτιβ ποῦ ἤξερε πῶς αὐτὴ τὴ
στιγμὴ παίζονταν όλα για ὅ-
λα γαντζώθηκε στοὺς διακό-
πτες βολῆς καὶ τοὺς κίνησε
μὲ μὴν ἀσύλληπτη ταχύτη-
τα. Ὁ αέρας πάνω ἀπὸ τὸ
πυραυλόδρομιο γέμισε βρον-
τὲς καὶ πράσινες ἀστραπές.
Γὰ ἐξώκοσμα πλάσματα τοῦ
Πράτ σκόρπισαν τρομαγμέ-
να. Ὁ «Πρωτεύς» συγκλονί-
στηκε. Ἡ ταχύτητα ὅμως τῆς
πτώσεως λιγόστεψε καὶ σὲ
λίγο τὰ αέρια τῶν ἰσχυρῶν
ἐκρήξεων ἔδωσαν στὸ σκά-
φος μιὰ ὠθησι πρὸς τὸν οὐ-
ρανό. Ὁ Λή Πὸ κούνησε τ'
αὐτιά του εὐχαριστημένος.
Τὰ σωληνώτὰ χέρια του φου-
χτιάσαν τοὺς μοχλοὺς τῶν πη-
δάλιων ὕψους. Τὸ ἀστρόπλοιο
ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει γαργά.

— Ἀνεβαίνουμε! ξεφώνη-
σε χοροῦμένος ὁ Μίκυ.

— Γιά πέντε—δέκα λε-

πτὰ! ἀναστένανε ἡ Νάνσυ
ποῦ μὲ βλέμμα ἐντρομο μὴ
γνωρίζοντας τί ἔπρεπε νὰ κά-
νῃ γιὰ νὰ βοηθήσῃ, στεκόταν
καὶ παρακολουθοῦσε τῆς ἀ-
πελπισμένες προσπάθειες τοῦ
Σέρνταν καὶ τοῦ Λή Πὸ γιὰ
τὴ σωτηρία. Ὑστερα ἀπὸ
πέντε—δέκα λεπτὰ θ' ἀρχί-
σουμε νὰ πέφτουμε πάλι.

Ὁ ντέτεκτιβ πέρασε τρέ-
χοντας ἀπὸ μπροστά της κι
ἔφτασε στὸν θάλαμο διακυ-
βερνήσεως. Μὲ σβέλτες κινή-
σεις ἔβλεψε τὴν τροχαλία ποῦ
συνέδεε τὸν μοχλὸ μὲ τὸν τρί-
ποδὰ προσγειώσεως. Τὰ γρα-
νάζια τῆς τροχαλίας ἦταν
σπασμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ἡ
ζημιὰ ἦταν σοβαρή.

— Δὲν προφταίνουμε ν' ἀν-
τικαταστήσουμε τὸ σύστη-
μα! μούγγρισε. Θὰ πέσου-
με!

Ὁ Λή Πὸ τὸν κύτταξε. Μέ-
σα στὸ βλέμμα τοῦ ἐξώκο-
σμου αὐτοῦ πλάσματος ὑπῆρ-
χε κάτι τὸ φοβερὰ ἡσυχο. Ὁ
Σέρνταν νεύρισε μ' αὐτὴ
τὴν ἀταραξία του κι' ἦταν
ἔτοιμος νὰ μουντάρῃ ἀπάνω
τοῦ.

— Θὰ προσγειωθῶ ὁ μὲ
στοὺς ἀμυγδαλοφους! εἶπε ὁ
Λή Πὸ ἡσυχα. Δὲν ὑπάρχει
ἄλλος τρόπος! Στους λό-
φους αὐτοὺς τὸ χῶμα εἶναι
μαλακὸ σὰν ζυμάρη. Ἄν ἀ-
κουμπήσουμε ὅσο μπορούμε
πρὸ ἐλαφρὰ στὴν ἄμμο θὰ
γλυτώσουμε μὲ εὐλαχιστές
ζημιές.

— Τὸ ἀνασχετικὸ σὺνέξι-
πτωτο! φώναξε ἡ Νάνσυ.
Αὐτὸ ἰσῶς μᾶς σώσῃ.

Ο Σέρινταν ξέφυγε τις ακτίνες θανάτου και έδρησε άσυγκράτητος
πρός τo μέρος του άστροναύτη που κρατούσε αιχμάλωτη τη Νάνσυ.

Τὸ «Πρωτεύς» κάτω ἀπὸ τοὺς ἐπιδέξιους χειρισμοὺς τοῦ Λήϊο ἀλλάξει τώρα κατεύθυνσι κι' ἐνῶ ἄρχισε νὰ χόρηι πάλι ὕψος ἀφῆνε πίσω του τὸ πυραυλοδρόμιο καὶ τὴν Οὐροσύη. Ὑστερα ἀπὸ λίγο φάνηκαν οἱ λόφοι. Ὁ Σέριονταν ἔρριξε μιὰ ματιά στὸ ἔδαφος ποὺ πλησίαζε. Τὸ χέρι του ἄρπαξε τὴ λαβὴ τοῦ ἀνσσοχητικοῦ ἀλεξιπτώτου. Μιὰ τεράστια ὀμπρόελλα ἀπὸ πλάστηκὴ ὕλη ὄνοιξε πάνω ἀπὸ τὸ ἀστροόπλοιο. Τὸ σκάφος κλονίστηκε στὴν ἀοχὴ λίγο. Ὑστερα ὅπως ἄνοιξε νὰ κατεβαίνει ἀερά. Κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τοὺς ἀπλωνόταν μιὰ θάλασσα ἀπὸ γκρένὰ ἄμμο.

— Ζήτω!, φώναξε ὁ Μίκυ. Τὰ κατάφεραμε.

Πραγματικὰ τὰ εἶχαν καταφέρει. Τὸ σκάφος συγκρατούμενο ἀπὸ τὸ ἀλεξιπτωτο ἀκούμπησε ἀπολλὰ στὴν ἄμμο. Τροπιάχτηκε λίγο καὶ οἱ ἐπιβάτες του χοροπήδησαν. Μερικὰ λαιμπιόνια φωτισμοῦ ἔσπασαν μόνο μετὰ πάσαν. Ἀλλὰ τὸ «Πρωτεύς» εἶχε ἐπὶ τέλους προσγειωθῇ.

— Θὰ ἐπικοινωνήσω μετὰ τὸ πυραυλοδρόμιο, εἶπε ὁ Λήϊο. Θὰ τοὺς εἰδοποιήσω σὲ ποιό σημεῖο βρισκόμαστε καὶ θὰ στείλουν νὰ μᾶς παραλάβουν.

Ὁ ντέτεκτιβ ἐνευσε καταφατικὰ. Ὑστερα ὄνοιξε τὴν πόρτα ἐξόδου καὶ δῆκε ἔξω. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν δροσερὴ καὶ νεμάτῃ ὀξυγόνο. Ἀνέπνευσε βαρειά. Πίσω του πήδησαν ἡ Νάνσυ κι' ὁ Μίκυ. Ἡ

ἄμμος ποὺ πατοῦσαν ἦταν πραγματικὰ πολὺ μαλακιά. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ μέσα ἀπὸ τὴν ἄμμο ὕψωναν τὰ μύτερά φύλλα τοὺς μερικοὶ κάκτοι. Τὰ φύλλα τοὺς εἶχαν κόκκινο χρῶμα μετὰ μπλὲ στίγματα.

— Πρώτη φορὰ βλέπω τέτοιου εἶδους κάκτους!, εἶπε θρυμάζοντας διὰ τὰ γύρω ἡ Νάνσυ. Στὴν Γῆ δὲν ὑπάρχουν τέτοια πράγματα.

Κάτι ἤθελε νὰ προσθέσῃ ἀκόμα ἀλλὰ δὲν πρόφτασε. Κάτι σφύριξε δαιμονισμένα περνώντας πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τοὺς. Ὑστερα ἀκούστηκαν πνιχτοὶ κρότοι. Σφαῖρες ἄρχισαν νὰ περνοῦν δεξιά κι' ἀριστερά.

— Κάποιοι μᾶς βάλανε στὸ σημάδι! φώναξε ὁ Σέριονταν. Καλυφθῆτε!

Ἡ Νάνσυ καὶ τὸ παιδί γονάτισαν καὶ ταμπουρώθηκαν πίσω ἀπὸ ἓναν ἀιμῶλοφο ἐνῶ ὁ ντέτεκτιβ φούχτιασε τὸ πιστόλι του κι' ἄφησε τὸ βλέμμα του νὰ ταξιδεύῃ πρὸς τοὺς κάκτους. Πίσω ἀπ' ἓναν κάκτο πρόβαλλαν οἱ κῆνες μα κουκάνων ὀπλων. Οἱ κῆνες ἔβγαζαν φωτιὲς κι' ἔστελναν πρὸς τὸ μέρος τοὺς διροχὴ τὶς σφαῖρες.

— Δὲν πιστεύω νὰ μᾶς υποδέχεται μ' αὐτὸ τὸν τόπο ὁ ἄρχοντας Μπράν!, εἶπε ὁ Μίκυ. Κάτι ἄλλο θὰ συμβαίνει.

— Ἐτοιμάστε τὰ πιστόλια σας!, διέταξε ὁ ντέτεκτιβ. Ὅπως κι' ὅταν ἔχη τὸ πρῶγμα. Θὰ πουλήσουμε ἀκριβὰ τὴ ζωὴ μας!

Γίσιω από τον κόκτο, φάνηκαν τώρα εκείνοι που πυροβολούσαν. Φορούσαν αστροναυτικές στολές. Άλλα οί περικεφαλαίες των στολών αυτών δεν είχαν τίποτα το κοινό με τα αστροναυτικά σκάφονδρα των γήινων. Ήταν σφαίρες από ένα αστραφτερό μέταλλο επάνω στο οποίο δεν υπήρχε κανένα άνοιγμα. Μέσα σ' αυτές τις σφαίρες έκρυβαν το κεφάλι τους εκείνοι που πυροβολούσαν. Ήταν μυστήριο πώς έβλεπαν. Ο ντέτεκτιβ με τεντωμένες όλες τις ίνες του κορμιού του σημάδεψε και πυροβόλησε. Η διαλυτική ακτίνα που βγήκε από το πιστόλι του πέτυχε μία μεταλλική μπάλα. Η μεταλλική μπάλα κι' ο αστροναύτης που τη φορούσε έγιναν στήλη. Ο άλλος όμως που ήταν μαζί του αντί να φοβηθούν έγιναν περισσότερο τολμηροί. Η Νάνσυ κράτησε την αναπνοή της.

— Αυτόι είναι στρατός ολόκληρος, Τζό!, είπε με φωνή που έτρεμε ελαφρά. Κύταξε!

— Χρησιμοποίησε το πιστόλι σου, Νάνσυ!, διέταξε ξερά ο ντέτεκτιβ. Θα λιγοστέψουν όσο να μάς ζυγώσουν.

Τώρα ή μάχη φούντωσε. Η Νάνσυ, ο Μίκω κι' ο Σέρινταν άρχισαν να πυροβολούν ασπάρματτα. Η έρημος με την γκρενά άμμο γέμισε βροντές. Οί γήινοι πολέμουσαν άγρια. Οί άλλοι όμως ήσαν πολλοί. Αδιαφορώντας για τις απώλειες προχωρού-

σαν άργά, άλλα σταθερά προς το μέρος τους. Πλησίαζαν.

— Έχω μία ιδέα! είπε ο Σέρινταν καθώς σημάδευε και ποινε. Θέλουν να μάς πιάσουν ζωντανούς. Διαφορετικά δεν έξηγεΐται πώς τόσες σφαίρες που μάς ρίχνουν δεν μάς κάνουν τίποτα.

— Είσαι έν τάξει, κύριε Σέρινταν! είπε ο Λή Πό. Δεν έπεςες έξω! Αυτό είναι αλήθεια!

ΙΠΤΑΜΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

Ο ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ γύρισε εξαφνιασμένος.

Ο Λή Πό είχε αφήσει το αστρόπλοιο και βρισκόταν τώρα μαζί τους. Ώπλισμένος κι' αυτός μ' ένα πιστόλι ακτίνας σημάδεψε και πυροβολούσε.

— Τί ξέρεις Λή Πό; ρώτησε ο Σέρινταν.

— Έπεκονώνησα με την Ούρασή κι' έμαθα τα καθέκαστα, άποκρίθηκε εκείνος ένώ ταυτόχρονα έστελνε ακτίνες προς τις μεταλλικές σφαίρες. Ο άρχοντας Μπράν έπιασε τον γήινο που είχε κινητοποιήσει τους Γιγαντοκεφάλους έναντίον του Άρη. Και τώρα όσοι από τους συμμορίτες του ξέφυγαν θέλουν να μάς συλλάβουν αιχμαλώτους, για να εξαναγκάσουν τον Μπράν να ανταλλάξει τον άρχηγό τους με μάς. Εΐχαν

οργανώσει την άπαγωγή μας στο πυραυλοδρόμιο. Όταν είδαν όμως ότι δεν μπορούσαμε να προσγειωθούμε εκεί μάς παρακολούθησαν με τ' ορμή και ήρθαν εδώ να έπιπτεθούν. Αλλά δεν πρόκειται να τ' ο πετύχουν. Ρίξε μία ματιά στον ούρανό κύριε Τζό.

Ο ντέκτιβ κύτταξε ψηλά.
— Ίπτάμενοι δίσκοι! εί-
πε.

— Άκριδώς. Αυτά τ' α λέ-
με έμείς εδώ πυραυλοκίνητα
της αστυνομίας. Σε λίγο θα
έχουν καθαρίσει τ' ο έδαφος
από αυτά τ' α καθαράματα.

Πραγματικά ύπερα από
λίγο, όταν οι ίπτάμενοι δι-
σκοί έφτασαν πάνω από τ' ο
σημείο τ' ης συμπλοκής, άρ-
χισαν να κάνουν καθετες έφορ-
μήσεις και να θερίζουν με τ' α
πολυβόλα τους τις τάξεις των
κακούργων που είχαν στήσει
ένεδρα στους έπιβάτες του
«Πρωτέας». Πέντε λεπτά άρ-
γότερα όλα είχαν τελειώσει.

Ένας από τους ίπτάμε-
νους δίσκους, ο μεγαλύτερος
γυρίζοντας άργά σαν ένας
τροχός γύρω από τ' ο άξονα
του ήρθε και προσγειώθηκε
κοντά στο γήινο άστροπλοιο.
Ο «Πρωτέας» μπροστά του
ήταν τόσο μικρός όσο ένα πον-
τίκι μπροστά σ' έναν έλέ-
φαντα. Ο δίσκος ήταν κατα-
σκευασμένος από ένα μπλε
μέταλλο. Στα πλευρά του ύ-
πήρχαν μερικά άνοιγματα
σκεπασμένα με διαφάνες χον-
τρό κρύσταλλο. Τ' ο έπάνω μέ-
ρος του δίσκου κινήθηκε και
άνοιξε μία πόρτα. Από τ' ην

πόρτα ξεπετάχτηκαν ο ένας
πίσω από τ' ο άλλο δέκα έζώ-
κωσιμα ότα. όμοια άκριδώς
με τ' ον Λή Πό που φαρούσαν
γυάλινες έλαστικές ράμπες.
Έτρεξαν και άγκάλιασαν τ' ον
Λή Πό. Ο ένας από τ' ούς
χειροναμώντας άρχισε να
γρυλλίζει δογάζοντας λόγο.

— Σας εύχεται τ' ο καλώς
ώρισσατε στ' ον πληνήτη Πράτ,
έξήγησε ο Λή Πό. Είναι ο άρ-
χηγός τ' ης σωματρώφυλακής
του άρχόντα Μπράν και σας
φέρνει τ' ούς χαιρετισμούς του.
Ο μεγάλος Μπράν, μάς περι-
μένει στο παλάτι του. Όσο
για τ' ον «Πρωτέας» λέει πώς
θάρθουν σε λίγο να τ' ον
παραλάβουν για έπίσκεψη
δικοί μας μηχανικοί. λοιπόν
τώρα μπορούμε να περάσιν
με στο πυραυλοκίνητο.

Μπήκαν μέσα στ' ον δίσκο.
Ήταν ένα άστροπλοιο άν
μπορή κανείς να χρησιμοποιή-
ση τ' η λέξι, πολυτελείας. Εί-
χε ευρύχωρες αίθουσες, έγ-
καταστάσεις λουτρού, μεγά-
λη τραπεζαρία, ύπνοδωμάτια
κι' ένα σωρό άλλα κομμά-
τια θ' α ζήλευαν στη Γη.
Οι μηχανές και ο θάλαμος
διακυβερνήσεως βρίσκονταν
στο κέντρο. Απογειώθηκε έ-
λαφρά χωρίς πυραύλους. Τα-
ξίδευε γρήγορα και άθόρυ-
δα.

— Αυτό θ' α είναι σίγουρα
για μεγάλα ταξίδια! είπε ο
Σέρινταν καθώς κύτταζε γύ-
ρω του με θαυμασμό. Είναι
ένα υπερόπλοιο.

— Είναι τ' ο προσωπικό
σκάφος του Μπράν, έξήγησε

ὁ Λῆ Πό. Μ' αὐτὸ κάνει μα-
κρινὰ ταξίδια στὸν Γαλαξία.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤῶΝ ΚΑΚΟΥΡΓΩΝ

ΥΣΤΕΡΑ ἀπὸ
τὴν ὑποδοχὴ
καὶ τὶς γιορ-
τὲς πού ὠργά-
νωσαν πρὸς
τιμὴ τους οἱ
κατοικοὶ τῆς
Οὐρσούη, ὁ με-
γάλος ἄρχοντας Μπάρν πήρε
τὸν ντέτεκτιβ στὸ ιδιαίτερο
γραφεῖο του ὅπου μὲ διαμη-
νεὰ τὸν Λῆ Πό μίλησαν γιὰ
τοὺς Γίγαντοκεφάλους τοῦ
πλαστήτη Κουσουκό κάμποση
ὥρα.

— Νομίζω πὼς ἡ Γῆ ξέφυ-
γε πιά τὸν κίνδυνο, κύριε Σέ-
ρινταν, τοῦ εἶπε καταλήγον-
τας. Ὁ Γῆϊνος πού εἶχε ξε-
σηκώσει τοὺς Γίγαντοκεφά-
λους βρίσκεται στὰ χέρια
μας. Πρὶν δυὸ μέρες, αὐτὸς
καὶ οἱ συμπαρτίτες του ἔκα-
νον ἐπίθεσι ἐδῶ, ἀλλὰ τοὺς
τσακίσαμε. Τοὺς πιά πολ-
λοὺς τοὺς ἐξοντώσαμε. Ἄλ-
λους πιάσαμε αἰχμαλώτους.
Ἀνάμεσά σ' αὐτοὺς εἶναι κι
ὁ ἀρχηγός τους. Θὰ τὸν πα-
ρεδίδα στους πολίτες τοῦ
Πράτ νὰ τὸν σκοτώσουν. Ἄλ-
λὰ σκέφτηκα πὼς ἔπρεπε νὰ
τὸν δῆς καὶ σὺ.

Ὁ ντέτεκτιβ χαμογέλασε.

— Μπορεῖ καὶ νὰ γνωρι-
ζόμαστε, εἶπε. Στὸν Ἀρη
συλλάβαμε τὸν ὑπαρχηγὸ τῆς
συμμορίας του. Κι' αὐτὸς ἦ-
ταν παλιὸς γνώριστός μου.

Ὁ Μπάρν χτύπησε ἕνα κου-

δοῦνι καὶ σὲ λίγο ἀνοίξε μιὰ
πόρτα. Ὁ Σέρινταν εἶδε ἕναν
ἄνθρωπο τοῦ Πράτ νὰ σπρώ-
χνει μέσα ἕναν γῆϊνο μὲ βλο-
γιοκομμένο πρόσωπο.

— Ὡ! Ὡ! Νὰ κατὶ πού
δὲν περιμένα! εἶπε. Ἐσὺ ἐδῶ
Μπάρνεϋ. Πίσω ἀπὸ τόσα φρί-
κιστικά ἐγκλήματα μονα-
χα ἐσὺ μποροῦσες νὰ κρύβε-
σαι. Ἀνέκαθεν εἶχες τὴ φιλο-
δοξία ν' ἀποκτήσης χρήματα
ἀδιαφοροῦντας γιὰ τὸν τρόπο
πού θὰ χρησιμοποιοῦσες. Καί
τὸ μάτι σου ἔπεσε στὸν Ἀ-
ρη. ἤξερες πὼς, ὄν κατάφε-
ρες νὰ διώξης τοὺς ἀποίκους,
θὰ μπορούσες νὰ κερδίσεις
ἐκατομμύρια δολλάρια χρησι-
μοποιώντας γιὰ σκλάβους
τοὺς Γίγαντοκεφάλους καὶ
ἐκμεταλλευόμενος τὰ πολυτι-
μα μέταλλα πού βρίσκονται
στὸ ὑπέδαφος αὐτοῦ τοῦ πλα-
στήτη.

Ὁ Μπάρνεϋ γέλασε κορο-
ϊδευτικά.

— Εἶσαι πολὺ ἐξυπνός,
μεγάλε ντέτεκτιβ!, εἶπε. Ἀλ-
λὰ μὴ νομίζεις πὼς κέρδισες
τὸ παιχνίδι! Ἡ παρτίδα δὲν
τέλειωσε ἀκόμα. Κι' ἔχω νὰ
σοῦ πῶ καὶ κάποιον νέο πού
μπορεῖ νὰ σ' ἐνδιαφέρῃ. Ἡ
ἀρραβωνιάστικιά σου ἡ Νάν-
συ βρίσκεται τούτη τῇ στι-
γμῇ στὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων
μοῦ.

Ὁ Σέρινταν πήγε νὰ γελά-
σῃ. Μὰ ἡ καρδιά του βράντη-
σε βίαια καθὼς διάβασε μέ-
σα στὸ βλέμμα τοῦ κακούρ-
γου τὴν ἀλήθεια. Ὁ ἀρχισιμ-
μορότης δὲν ἔλεγε ψέματα.

— Πού εἶναι ἡ Νάνσυ; ρώ-

τησε βραχνά.

Ζαλισμένος καθώς ήταν από το τρομερό νέο, δεν πρόλαβε μιά ξαφνική κίνησι του Μπάρνεϊ καί, ό κακούργος, μ' ένα πήδημα δρέθηκε έξω από τό παράθυρο. Ό Σέρινταν ώρμησε άσυγκράτητος πίσω του. Ό Μπράν έκανε νά κινηθή κι' αυτός, μα τόν συγκράτησε ό Λη Πό:

— Αφήστε τον! είπε. Ό Τζός Σέρινταν θά κάνει μόνος του καλύτερη δουλειά.

Καί δεν είχε άδικο ό Λη Πό. Ό θρυλικός ντέτεκτιβ είχε δη από μακριά τόν δρόμο πού άκολουθούσε τρέχοντας ό κακούργος. Αυτός ό δρόμος έβγαине έξω από την πόλι: προς ένα άπότομο λόφο. Ό Σέρινταν άκολουθώντας ένα πλάγιο μονοπάτι συντόμεψε την άπόστασι αυτή. Είχε λογαριάσει πώς ό Μπάρνεϊ θά πήγαινε σίγουρα νά συναντήσει τούς συμμορίτες πού είχαν άρπάξει μέσα από τό παλλάτι του Μπράν αιχμάλωτη τή Νάνσυ. "Αν ή σκέψι αυτή ήταν σωστή ή έπιτυχία θά ήταν διπλή. Καί την όμορφη άρραβωνιαστικήά του θ' άπελευθέρωνε καί ό άρχικα κύργος θά έπεφτε πάλι στα χέρια του.

Έφτασε πρώτος τρέχοντας από τό μονοπάτι στο λόφο κι' από εκεί κατηφορίζοντας βγήκε με προφυλάξεις στο δρόμο περιμένοντας τό πέρασμα του Μπάρνεϊ. Καθώς έρριξε όμως μιά ματιά στο βάθος του έρημου δρόμου άναφρίγησε. Είδε τή Νάν

συ! Δεν ήταν δυνατό νά γελιέται. Κάποιος με τό πιστόλι στο χέρι κρατώντας την κοπέλλα την έσερνε δια της δίας μαζί του προς την πλαγιά. Τά μάτια του Σέρινταν πήραν τό χρώμα του άτσαλιού καί τά χαρακτηριστικά του προσώπου του συσπάστηκαν νευρικά. Έσφιξε τά δόντια καί ώρμησε.

— Άλτ!

Είδε τόν συμμορίτη πού κρατούσε τή Νάνσυ νά τόν σημαδεύη. Έσκυψε καί ή άκτίνα του θανάτου πέρασε πάνω από τόν ώμο του χωρίς νά τόν άγγίση. Άδιαφορώντας για τό πιστόλι με μιά παράξενη λάμψι στα μάτια ώρμησε πάλι. Με τρία πηδήματα είχε φτάσει κι' όλας τόν συμμορίτη. Η γροθιά του θρυλικού άσσου της Διαπληνητικής Άστynomίας κινήθηκε άπιστευτα γοργά. Με μιά άπιστευτα γρήγορη κίνησι κατόφερε ένα δυνατό χτύπημα καί κάτω από τή φοβερή γροθιά του τό κρανίο του κακούργου τσάκισε σαν κολοκύθι. Η Νάνσυ ρίχτηκε στην άγκαλιά του.

Τήν φίλησε στα μαλλιά, ενώ τό βλέμμα του ταξίδευε έρευνητικά προς τό βάθος του δρόμου. Άπότομα άνασκήρτησε. Άπό τό βάθος του δρόμου έρχόταν τρέχοντας ό Μπάρνεϊ. Σωστά είχε λοιπόν μαντέψει. Άπόθησε έλαφρά την κοπέλλα.

— Μείνε κρυμμένη πίσω απ' αυτόν τό βράχο, Νάνσυ, τής είπε.

Ἡ Νάνσυ κρύφτηκε κι' ὁ τρακύλησε στὸ γκρεμὸ γιὰ νὰ βρῇ οἰκτρὸ θάνατο.

Ὁ Σέρνιταν γλιστρώντας μετ' προφυλάξεις στάθηκε πίσω ἀπὸ ἕναν θάμνο. Μερικὰ μέτρα πιὸ ἐκεῖ ἔχασκε ἕνας βαθὺς γκρεμὸς. Κρατώντας τὴν ἀναπνοή του περιίμενε. Εἶδε τὸν Μπάριεϋ νὰ κυττάζῃ γύρω του ψάχνοντας προφανῶς νὰ δῇ τὸν συμμορίτη ποὺ εἶχε ἀρπάξει τὴν Νάνσυ. Τὸν ἄφησε νὰ πλησιάσῃ ἀκόμα περισσότερο κι' ὕστερα ξαφνικὰ τινάχτηκε σὸν ἐλατήριο ἀπὸ ἀτσάλι ἀπάνω του καὶ τοῦ κατάφερε μιὰ δυνατὴ γροθιά στὸ πρόσωπο.

— Αὐτὸ στὸ χρωσταύσα, Μπάριεϋ!, μούγγοιζε.

Ἀκούστηκε ἕνας ἀπαίσιος γρυλλισμὸς καὶ μιὰ βλαστήμια. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν κακοῦργων ποὺ σχεδίαζε τὴν καταστροφὴ τῆς ἀνθρωπότητος ἔκανε μερικοὰ βήματα πρὸς τὰ πίσω. Ἐκανε νὰ δγᾶλῃ τὸ πιστόλι του μὰ, καθὼς ἦταν ζαλισμένος, τρέκλιζε καὶ κα-

“Ὑστερα ἀπὸ δέκα μέρες τὸ ἀστρόπλοιο «Πρωτεύς II» ἔφευγε ἀπὸ τὸν πλανήτη Πράτ. Εἶχε ἔρθει μετ' ἑπτάσερις ἐπιβάτες καὶ τώρα ἀπογειωνόταν μετ' ἑτρεῖς. Ὁ Λῆ Πό, τὸ ἐξώκοσμο πλάσμα, εἶχε δακρυσιμένα μάτια ὅταν τοὺς ἀποχαιρετοῦσε.

— Κάτι μοῦ λέει, Λῆ Πό, πῶς θὰ ξαναγεννηθῶμε!, τοῦ φώνησε ὁ Μίκυ καθὼς ἀνέβαινε στὸ διαπλανητικὸ σκάφος. Δεῦ σου λέω ἀντίο. Σοῦ λέω καλὴ ἀντάμωσι.

Ὁ Σέρνιταν χαμογέλασε καθὼς ἔδραζε σὲ κίνησι τοὺς μοχλοὺς τῶν πυραύλων.

— Ἦταν καλὴ παρέα, ὁ Λῆ Πό!, εἶπε.

Τὸ σκάφος τραντάχτηκε ἀφήνοντας πίσω του γλῶσσες φωτιάς καὶ ἄρχισε πάλι νὰ ταξιδεύῃ στὸν οὐρανὸ μετ' ἀταύθυνσι πρὸς τὴ Γῆ.

ΤΕΛΟΣ

Συγγραφεὺς: Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ

Μετ' τὸ τεῦχος 8, κλείνει ὁ πρῶτος τόμος τοῦ «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ». Ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες μας θέλουν νὰ δέξουν τὰ τεύχη τους, σ' ἕναν ὥραιο καὶ χρυσοπανόδετο τόμο, μποροῦν νὰ τὰ φέρουν στὰ γραφεῖα μας (Λέκκα 22, ὑπόγειον), καταβάλλοντας τὸ ποσὸν τῶν 5 δραχμῶν, ποὺ εἶναι ἡ ἀξία τῆς διδλιδοεσίας.

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΑΠΛΑΗΗΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ

Γραφεία : 'Οδός Λέκκα 22 — ΑΡΙΘ. 8 — Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41, Οικονομικός Δ/ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστάμενος Τυπογραφείου: 'Αναστ. Χατζηβασιλείου, Σαπφούς 2. ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22 'Αθήναι

Στὸ ἐπόμενον τεύχος, τὸ 9. ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

ΘΥΕΛΛΑ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

Θὰ ἀπολαύσετε κάτι τὸ καινούργιο! Θὰ κάνη τὴν ἐμφάνισί του ἕνας ἀληθινὸς «Υπεράνθρωπος», ἕνα ὄν προικισμένο μὲ ὑπερφυστικὲς ἱκανότητες! Κάθε φορὰ ποὺ ὁ Μίκυ κινδυνεύει, ὁ «Υπεράνθρωπος» βρίσκεται πλάι του μὲ θαυμαστὸ τρόπο!

Τὸ τεύχος 9 θ' ἀφήσῃ ἐποχὴ!

Προσοχή!!!

Μαζὶ μὲ τὸ ἐπόμενον τεύχος, τὸ 9, οἱ ἀναγνώστες τοῦ «Υπεράνθρωπου» θὰ πάρουν ἐντελῶς δωρεάν μιὰ

ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ «ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΗ»

Εἶναι κάτι πρωτότυπο, ποὺ πρέπει νὰ ἀποκτήσῃ κάθε παιδί! Κανένας δὲν πρέπει νὰ χάσῃ τὸ τεύχος 9, μέσα στὸ ὅποιο θὰ εἶναι καρφιτσωμένη ἡ Ταυτότητα τοῦ «Ἀστροναύτη»! Τὸ τεύχος 9 θὰ ἔχῃ τὴν ἴδια τιμὴ μὲ τὰ προηγούμενα. Δηλαδή μόνο 2 δραχμές!

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΝΑ ΣΚΟΤΩΣΟΥΜΕ
ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ
ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ,
ΤΟΝ ΓΚΟΖ!

ΜΑΣ ΧΤΥΠΗΣΕ ΜΕ ΑΤΟΜΟΜΟ-
ΡΙΑ ΟΥΡΑΝΙΟΥ,... ΠΕΦΤΟΥΜΕ.
»Ααααχ! ΓΡΗΓΟΡΑ ΝΑ
ΠΕΣΩ ΜΕ ΠΕΘΑΙΝΟΥΜΕ! ΑΔΕΞΙΠΤΩΤΟ!

ΝΑ Η ΛΟΡΝΑ! ΣΩΘΗΚΕ. ΚΑΙ Ο
ΠΕΙΡΑΤΗΣ ΓΚΟΖ ΠΕΘΑΝΕ ΕΠΙΤΕ-
ΛΟΥΣ, ΟΙ ΠΛΑΝΗ-
ΤΕΣ ΓΗ ΚΑΙ ΕΡ-
ΜΗΣ, ΗΣΥΧΑ-
ΣΑΝ ΑΠ' ΤΟΝ
ΚΑΚΟ ΔΑΙΜΟ-
ΝΑ!